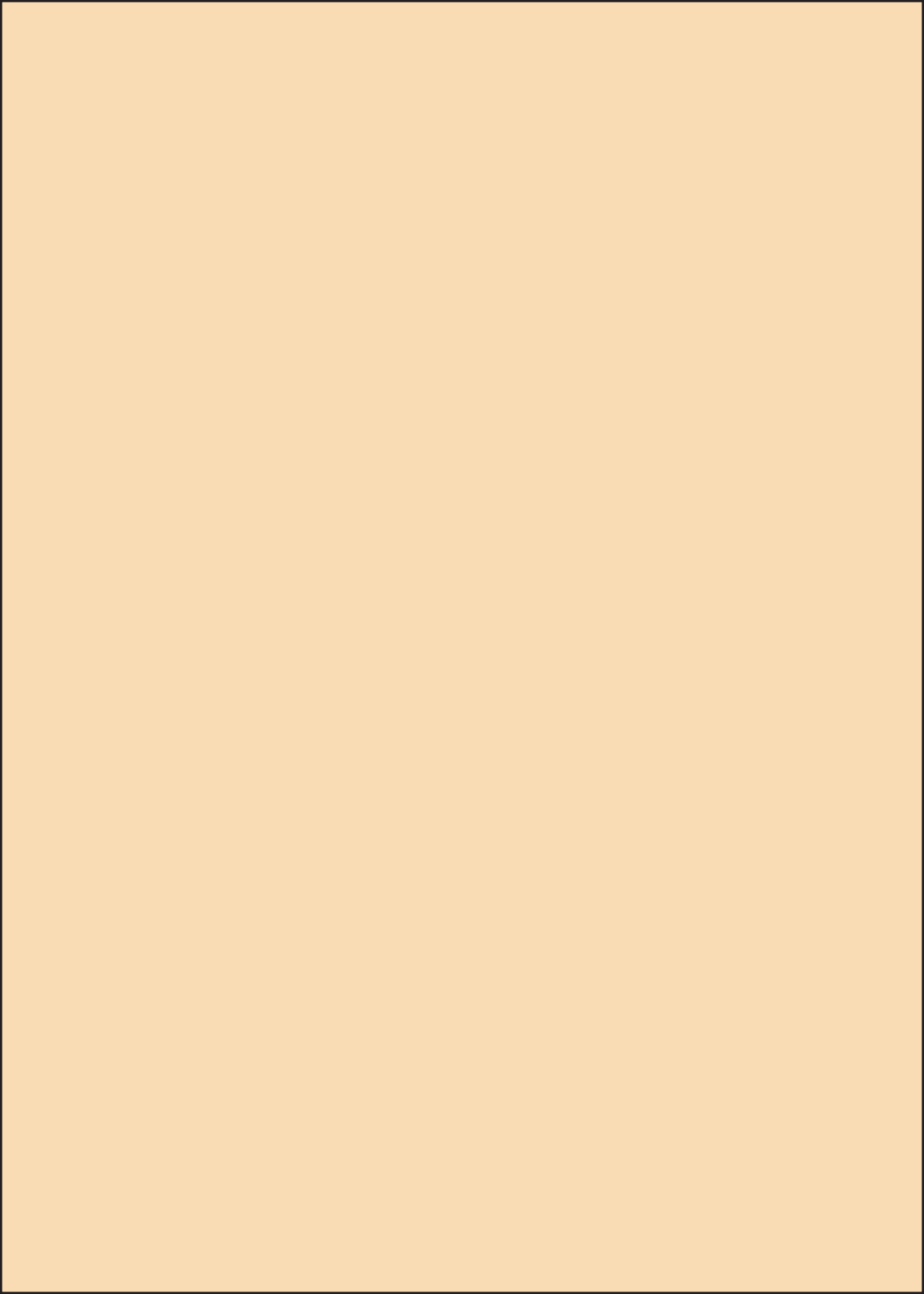

BỮU KÈ

CHÚ THỎ TÌNH KHÔN

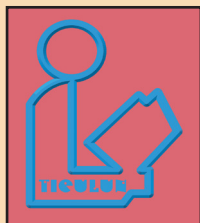

TỦ SÁCH
TUỔI HOA

CHÚ THỎ TINH KHÔN

BỮU KẾ

Lời nói đầu

L uôn mây tháng, trời đại hạn, nóng như thiêu đốt, khắp nơi không có lấy một trận mưa nhỏ. Ao hồ, sông ngòi khô cạn, cây cỏ xác xơ vàng úa hoặc đứng chết rũ dưới ánh nắng gay gắt chói chang. Thú vật trong rừng lâm vào cảnh đói khát.

Voi, Cọp đánh cuộc nhảy qua một cái khe, con nào thua sẽ bị ăn thịt. Cọp mình thon, lanh lẹ, đánh một phốc liền sang ngay bên kia bờ. Voi nặng nề chậm chạp, nhảy được hai phần lòng khe thì đã rơi tòm xuống, bùn văng tung tóe.

Lẽ ra thì Voi bị Cọp ăn thịt theo như đôi bên đã giao kết, nhưng Thỏ lại dùng mưu để cứu Voi. Nó bôi đen mặt mày, lấy cành lá bao bọc quanh mình, hóa trang thành một con thú kỳ lạ.

Nó bảo Voi nằm lăn ềnh ra giữa đường. Nó rướn mặt ong lên đầu, lên lưng Voi trông như máu đang lênh láng chảy. Đoạn nó nhảy tót ngòi vắt vẻo trên mình Voi để chờ Cọp đến.

Mới thoáng thấy bóng Cọp từ xa, Thỏ vừa cúi xuống liếm mặt ong vừa làm điệu bộ xé xác Voi để đánh chén. Nó lớn tiếng nói : « Ta ăn một con voi rồi mà chẳng thấm vào đâu cả. Ăn hết con thú hai này, chắc trong

bụng cũng vẫn còn thềm. Ta phải bắt thêm một con vật gì nữa mà ăn mới thật vừa bụng. »

Cọp không hiểu con thú gì lại hung tợn đến thế ? Nó khiếp quá nghĩ thầm : « Nếu mình còn đứng quanh quần ở đây, nó ăn xong Voi thì tánh mạng của mình cũng chẳng còn ». Cọp đâm đầu chạy, giữa đường tình cờ gặp mấy con khỉ đang ngồi bắt chích. Chúng thấy Cọp vừa chạy vừa thở, mồ hôi ướt đầm như tắm thì lấy làm lạ, kêu lại hỏi : « Có việc gì mà ông hoảng sợ như vậy ».

Cọp thuật lại những gì đã xảy ra. Bọn khỉ không tin trong rừng lại có một con thú ăn hai voi mà vẫn còn đói. Chúng nó nói với Cọp : « Bọn tôi lấy làm ngờ lắm. Chắc là ông bị lừa. Ông thử cống bọn tôi trở lại xem hư thực ra sao ? »

Thỏ vừa thấy Cọp và khỉ vội vàng la lớn : « Đây mấy anh khỉ ơi ! Sao mấy anh nợ tôi một con cọp béo, nay các anh lại kéo một con cọp gầy đến trả ? »

Cọp lầm tưởng bọn khỉ đánh lừa mình đem trả nợ cho con thú hung tợn ấy, quày lui chạy như bay, chui qua bụi rậm, nhảy qua khe suối, báo hại mấy con khỉ ngồi trên lưng Cọp, va đầu vào cành cây lăn nhào xuống đất, con vỡ đầu, con gãy tay trông rất thê thảm.

6 | Bửu Kế

Chẳng bao lâu, hầu hết thú vật trong rừng núi đều hay biết việc Thỏ dùng mưu kế đánh lừa Cọp để cứu sống Voi. Chúng thuật cho nhau nghe vui cười thích thú và loài người cũng đã chép vào pho sách *Chuyện Cổ*. Do đó Thỏ được tặng cái danh hiệu **CHÚ THỎ TINH KHÔN**. Trong đời Thỏ còn có nhiều chuyện lý thú các em đọc xong quyển sách này sẽ rõ.

CHƯƠNG I

SỰ TỬ TRIỆU TẬP ĐẠI HỘI

Đại hạn vẫn tiếp tục léo dài. Sư tử, vua của loài thú, hết sức lo lắng, không những cho bản thân, cho gia đình mà còn cho tất cả con thú dưới quyền cai trị của nó.

Sư tử mới triệu tập đại hội bất thường, bàn định kế hoạch để tìm cách đối phó với thiên tai đang đe dọa trầm trọng.

Voi, cọp, lợn lòi, tê giác, trâu bò, chó sói, mang, nai, rùa, thỏ v.v... hoặc ngồi hoặc đứng, vây quanh thành vòng tròn. Chính giữa, những cây gỗ còn mang cả cành lá, chất ngang dọc thành một đống lớn. Lửa bốc ngọn cao, đỏ rực một vùng trong đêm tối. Củi nổ lách tách, cành lá cháy xèo xèo hòa với tiếng gió ù ù giữa khu rừng sâu thẳm.

Sư tử nói :

- Chúng ta chưa bao giờ khốn khổ vì nạn thiếu nước như bây giờ. Chúng ta không thể chịu đựng lâu hơn nữa. Vì thế ta mới gọi các người đến tham dự vào cuộc hội họp khẩn cấp này, hy vọng sẽ cùng nhau giải quyết được vấn đề nước uống.

8 | Bửu Kế

Khi, xưa nay nổi tiếng kiến thức sâu rộng, đáp :

- Theo như tôi đã đọc trong sách thì núi sập, sao chổi xuất hiện, đại hạn, đều là những điềm chẳng lành mà Ngọc Hoàng Thượng Đế cho xuất hiện để cảnh cáo Đại vương, hãy sớm sửa đổi những điều lỗi lầm, tu nhân tích đức, làm lành lánh dữ...

Chồn vốn quen thói nịnh hót, vội ngắt lời Khi :

- Anh nói như vậy là phạm tội bất kính anh biết không? Đại vương là bậc anh minh hiền đức, xưa nay chẳng làm lỗi bao giờ. Chỉ có chúng ta mới cần phải ăn năn tu tỉnh để tránh khỏi cơn thịnh nộ của Ngọc Hoàng.

Sư tử không lưu ý đến lời nói của Chồn, hỏi Khi :

- Theo ý người thì ta phải làm gì để cứu vãn tình thế ?

Khi đáp :

- Một mặt Ngài đặt lễ vật trên chóp núi cao, thành tâm cầu đảo, tự trói mình lại như một kẻ phạm tội biết hối cải, cắt bớt một ít nanh vuốt thay thế sinh mạng của Ngài rồi hỏa thiêu theo lễ vật cúng tế, ngụ ý Ngài dảm vì dân hy sinh, mong Ngọc Hoàng rủ lòng thương xót, cho RỒNG mưa xuống trần gian. Nếu chúng ta thành tâm cầu đảo, cảm động đến lòng Trời thì chỉ trong vài ngày thế nào cũng có những trận mưa tầm tã đổ xuống tràn

ngập khe suối sông hồ.

Trâu hỏi Khi :

- Nếu Trời vẫn không mưa thì sao ? Anh có dám viết tờ cam đoan với Đại vương, xin chịu trừng phạt nặng nề nếu việc cầu đảo không có kết quả ? Chắc anh cũng biết, đại hạn làm cho mùa màng mất sạch, kho tàng hầu như trống trơn. Việc cầu đảo tốn kém không ít, dân chúng quá khổ rồi, không sao đóng góp nổi nữa.

Sư tử hỏi tiếp :

- Ai có ý kiến gì khác không ?

Voi nói :

- Hay chúng ta di cư ? Tìm những nơi đất đai màu mỡ, cây cỏ tốt tươi mưa hòa gió thuận mà đến ? Tôi còn nhớ rõ, trước kia chúng ta ở tại một khu rừng khác. Nhưng vì sét đánh vào gốc cây thông, lửa bốc cháy dữ dội, lan tràn khắp nơi. Biết thế nguy, Đại vương cấp tốc ra lệnh rời bỏ tất cả kéo nhau đến đây, kiến tạo một giang san mới rồi thì chúng ta sinh cơ lập nghiệp cho đến ngày nay.

Nai cất tiếng rụt rè phản đối :

- Về chuyện di cư ấy, một số đã chết vì đường sá vất vả, vì yếu sức đi theo không kịp, nhất là bọn trẻ sơ

10 | BỮU KẾ

sinh. Nhưng trước kia khác mà bây giờ khác. Lần trước không di cư cũng không xong vì lửa tàn phá tất cả, nay thì tình thế chưa đến nỗi nguy ngập như vậy.

Trâu xin nói tiếp :

- Lúc tôi chưa thoát khỏi ách nô lệ của loài người mà chạy lên đây thì tôi thường thấy ông chủ tôi và những người lân cận hợp sức đào giếng, đào ao hồ mà lấy nước uống. Vì hình như dưới lòng đất bao giờ cũng có nước.

Tôi xin đọc đề Đại vương và anh em nghe mấy câu mà họ thường hát :

« Mặt trời mọc hê ! Ta làm việc. Mặt trời lặn hê ! Ta nghỉ ngơi. Đào giếng hê ! Ta lấy nước uống. Cày ruộng hê ! Ta lấy gạo ăn ». Trong loài thú chúng ta có nhiều con sống ở hang sâu, thiên nghệ việc đào đất, sao chúng ta không biết bắt chước loài người đào giếng, đào hồ lấy nước mà uống, lại phải chịu chết khát như thế này ?

Rắn góc đầu lên cao bàn góp :

- Theo tôi thiên nghệ, chúng ta không cần cầu đảo cũng chẳng cần di cư hay đào hồ giếng.

Sư tử hỏi :

- Theo người thì chúng ta nên làm gì ?

- Dạ chúng ta chẳng làm gì cả, chỉ việc kiên nhẫn chờ đợi. Vì theo lẽ tuần hoàn của tạo hóa thì hết đêm đến ngày, hết nóng đến lạnh, hết nắng đến mưa, hà tất phải lo lắng làm gì cho nhọc xác ? Rồi đây thế nào trời cũng sẽ mưa.

Trâu khôn khổ vì đại hạn, khát nước đến le lưỡi ra ngoài thở dốc, nghe Rắn nói lấy làm tức tối :

- Đại vương không nên theo lời Rắn vì bản tính của anh ấy có tha thiết gì đến việc uống nước đâu ? Còn bọn chúng tôi, nếu tình trạng này mà kéo dài thêm năm ba ngày nữa chắc đều phải ngã lãn ra mà chết khát, xin Đại vương sớm giải quyết cho.

Sau một hồi thảo luận, Đại hội quyết định nghe theo lời Trâu, chung sức nhau để đào hồ lấy nước uống.

Hồ này đào ở khoảnh đất trống, cách hang động của Sư tử chừng vài mươi thước.

CHƯƠNG II

ĐÀO HỒ LẤY NƯỚC

Đã từ xưa, xưa lắm, tất cả thú rừng đều tôn Sư tử làm chúa tể và gọi là Đại vương.

Đại vương Sư tử có một bộ mặt nghiêm, một cặp mắt sắc, ban đêm trông rõ như ban ngày, cái mũi lớn hơi dẹt, nằm ngay trên bộ râu mép chìa ra hai bên đầy vẻ ngạo mạn. Lông gáy dài, óng ả, phủ xuống trùm cả cổ lẫn vai làm cho hình dáng Sư tử thêm phần oai vệ. Nhưng thật ra thì không phải cái bề ngoài oai vệ ấy mà nó được tôn làm Đại vương. Ở chốn núi rừng chỉ có sức mạnh là đáng kể. Về sức mạnh thì Sư tử đã từng đánh bại voi cạp một cách dễ dàng, quật ngã lợn lòi và tê giác. Bất cứ con thú nào, dầu hung bạo khỏe mạnh đến đâu cũng không đương nổi quả đấm thô sơn của Sư tử. Nó lại chạy nhanh, phi thân giỏi, chỉ cần đánh mấy phóc liên tiếp là vồ được con mồi đứng một nơi xa tí.

Với những cái nanh vút nhọn, Sư tử xé xác con mồi ra từng mảnh để ăn một cách ngon lành. Lưỡi nó lởm chởm những gai, liếm đến đâu da thịt con mồi lóc ra đến đó. Còn hai hàm xai thì ôi thôi, không có vật gì cứng rắn hơn ! Thật là cả một cái kèm sắt to tướng, nó nhấc bổng một con bò mang đi nhẹ nhàng như mèo tha chuột.

Sức mạnh của Sư tử quả là đặc biệt, nhưng chưa đặc biệt bằng tiếng rống rùng rợn của nó. Ban đêm, giữa cảnh tịch mịch, đứng bên bờ suối, gục đầu xuống, nó rống lên từng hồi nghe mới khủng khiếp làm sao ! Ban đầu còn nhỏ nhỏ, rồi mỗi lúc tiếng rống mỗi lớn hơn, cao vút hơn, vang lên, lay động cả rừng núi. Nhiều con thú, khi nghe tiếng rống của sư tử, bèn chồn, hoảng hốt, tim gan như tê liệt, ngã lã ra không sao lê bước nổi để chạy trốn. Thế là Đại vương Sư tử dũng dạc bước đến để thưởng thức ngon lành bữa ăn khuya.

Sư tử với vợ con sống vui vầy trong một tòa hang động, đục sâu vào lòng một trái núi cao. Hai bên từng cụm cây cỏ thụ phủ bóng im mát. Lá rụng lâu ngày chất thành đống ải mục ra, luôn luôn bốc lên một mùi ẩm ướt mốc meo mà Sư tử vô cùng ưa thích.

Mặt trước, xa xa một chút, là cả một vũng đầm lầy, lau sậy, lũng lác đua nhau tươi tốt quanh năm.

Vào tiết hè, Sư tử và gia đình không ngủ trong hang động, tuy ẩm cúng nhưng nồng nực, mà kéo ra đây, nằm trên bãi đầm lầy, quanh mình gió thổi lồng lộng, xuyên qua lau sậy reo lên thành bản nhạc thiên nhiên ru Sư tử ngủ trong những giấc êm đềm khoan khoái.

Nhưng trải qua mấy tháng đại hạn, đầm lầy ẩm ướt mát dịu đã biến thành đất khô cứng rắn, lau sậy bị khí

14 | BỮU KẾ

nóng hút hết cả màu xanh tươi trở nên vàng úa khô héo lần lần. Sư tử và vợ con đều nhọc nhằn uể oải. Sức sống mãnh liệt tan biến đâu mất và chỉ có « NƯỚC » mới có thể hồi sinh được.

Sau khi được tôn lên làm chúa tể, công việc đầu tiên của Sư tử là ra lệnh nghiêm cấm, trong chốn Kinh thành, tức khu vực chung quanh hang động của Sư tử ở, thú vật không được tàn hại nhau, phải đối xử với nhau như tình anh em ruột thịt. Kẻ nào trái lệnh sẽ bị xử tử. Cũng vì thế mà trong lúc hội họp hay về châu Sư tử ở chốn Kinh thành, loài ác thú không dám xâm phạm đến tính mạng của những con vật hiền lành không đủ sức tự vệ. Một con cừ non đại chuyện trò thân mật với một con chó sói tham tàn, một con nai ngây thơ nằm cạnh một con cọp hung ác là những chuyện rất thường, không có gì lạ cả.

Về phần Đại vương Sư tử, muốn treo gương tốt cho muôn loài bắt chước, nó không bao giờ sát hại một con thú nào giữa chốn Kinh thành. Nó chỉ ăn thịt những kẻ phạm tử tội hoặc những con mồi mà đám bộ hạ thân tín bắt được tại những vùng ngoại ô, những nơi xa xôi hẻo lánh, lôi về dâng lên Đại vương để tỏ dạ trung thành.

Thỉnh thoảng vì thiếu lương thực Sư tử lại phải nhịn đói và cảm thấy nhẹ nhàng trong mình. Nhưng cũng có khi nó lên bước ra khỏi Kinh thành rình bắt những con thú béo bở ngon lành, mang về hang động để đánh chén với vợ con.

Việc đào hồ ngay trước hang động của Sư tử phù hợp với ý nguyện của loài thú bé nhỏ sức yếu, vào Kinh thành để uống nước không sợ gì hiểm nguy đến tính mạng.

Tuy thân hình bé nhỏ nhưng Lúi được ủy thác cầm đầu việc đào hồ. Vì trời sinh nó có cái tài đánh hơi, biết chỗ nào để tìm ra mạch nước. Chân nó mang những móng nhọn đào bới rất lanh, đôi mắt nhỏ ẩn sau những chòm lông nheo rậm rạp, trong khi đào không bị đất cát văng vào. Đó là cả một ân huệ mà Thượng Đế dành riêng cho nó, thế mà người đời đâu có biết lại thương hại cho thân phận của nó bị mù lòa.

Để giúp đỡ Lúi còn có Chồn, Mèo, Chó, Cọp đều là loại đào đất hết sức thiện nghệ. Đất đào lên thì đã có Voi, Gấu, Lợn Lòi, Tê giác v.v... mang đến một nơi xa mà đổ.

Tất cả loài vật đều làm việc hăng hái như cả một công trường rộn rịp. Đào đất, xúc đất, lượm lật đá sỏi, đắp bờ, xây tầng cấp.

16 | BỬU KẾ

Sư tử đứng trên một tảng đá cao để giám sát. Nó nhìn quanh quất, ngạc nhiên khi thấy vắng bóng Thỏ. Nó gọi Gấu đến hỏi, thì ra sau buổi họp, Thỏ đã lén lút ra về, không nói với ai một lời nào cả.

Sư tử liền phái Sóc đi gọi Thỏ đến ngay lập tức.

Vừa bước chân vào nhà Thỏ, Sóc đứng thẳng lên với dáng điệu trang nghiêm của một sứ giả. Nó đồng dục nói :

- Đại vương thấy anh vắng mặt ở công trường nên sai tôi đến đây, yêu cầu anh phải vào ngay Kinh thành tham dự việc đào hồ, một công việc chung mà không ai có quyền trốn tránh.

Thỏ nói :

- Nhờ anh lựa lời khôn khéo tâu giúp với Đại vương, hiện nhà tôi sắp sanh cháu nhỏ, tôi quá bận rộn không thể bỏ nhà mà đi được.

Sóc về tâu trình với Sư tử. Lần này Sư tử lại ra lệnh cho Mèo đến giải thích cho Thỏ biết : « Đào hồ là việc cần thiết cho tất cả loài vật trong những ngày đại hạn thiếu nước. Nếu Thỏ lười biếng không chịu góp sức vào công cuộc lợi ích chung thì khi hồ đào xong sẽ bị truất phần, cấm tuyệt không được uống nước ».

Thỏ cầu nhàu nói nho nhỏ nhưng cũng đủ cho lỗ tai rất thính của Mèo nghe rõ : « Nếu Đại vương cho tôi uống nước càng tốt, bằng không cho, tôi cũng chẳng cần. Trong khi nhà tôi sắp cho ra đời một chú bé để nối dõi tông đường để tránh cho tôi cái tội « vô hậu vi đại »¹ bốn phận của tôi là phải ở luôn bên cạnh nhà tôi chứ không thể bỏ nhà tôi một mình trợ trợ lúc này được ».

Mèo không nói gì chỉ nhe răng cười rồi cáo từ ra về.

Bầy thú hì hục đào hơn nửa ngày thì những tia nước từ dưới đất phun lên, trong suốt, rồi lan dần ra chung quanh. Chúng vui mừng ôm choàng lấy nhau nhảy nhót. Ngay những con từ trước đến nay đối với nhau không chút thiện cảm, cũng cầm tay chuyện trò rí rít. Nhiều con muốn vục đầu xuống nóc lấy nóc để cho lười và răng được hưởng hương vị của nước, cho nước thấm xuống cuống họng khao khát bấy lâu rồi chảy thẳng xuống làm mát dịu cả gan ruột.

Nhưng Sư tử vội ra lệnh ngăn cấm, bảo phải đào cho hoàn thành sẽ uống cũng chẳng muộn.

Hồ được đào sâu xuống nữa và mở rộng ra, xây thành hình tròn, bốn phía có tầng cấp lên xuống. Voi đã dùng vòi nhổ bật những cây to lớn, cả gốc lẫn rễ đem trồng

1 Không con đẻ nối dòng là một tội lớn nhất.

chung quanh bờ để che bóng mát và nhất là để ngăn cản Ông Mặt Trời, dùng sức nóng hút cạn nước hồ như ông đã từng làm trong bấy lâu nay.

Lợn Lòi tuy bộ tịch cộc cằn nhưng lại thích thưởng thức hương sắc của hoa kiếm đầu về mấy bụi, trồng lên, đứng ngắm ra chiều đắc ý. Gấu không biết nên làm gì để tỏ ra mình cũng có công tác đặc biệt, nó vội vàng ra bờ khe khuôn vào những viên đá cuội để bày thú nghỉ ngơi trong khi có việc về châu Đại vương Su tử.

Bây giờ nước uống thừa thãi, bày thú không còn lo sợ chết khát nữa. Công việc xong xuôi, Su tử đưa vợ con ra làm lễ khánh thành. Nó bắt tay cảm ơn Lúi rồi lần lượt đến các con thú khác.

Khi đến trước mặt Trâu, Su tử nói :

- Sở dĩ chúng ta đào được hồ nước này cũng nhờ ý kiến của anh. Chúng ta không thể mãi mãi nhờ Trời mà phải trông cậy vào sức lao động của chúng ta trước. Xưa nay trong loài thú chỉ có anh là cần cù kiên nhẫn hơn cả, nhân dịp này, tôi tuyên dương công trạng anh để ai nấy đều biết.

Tất cả dẫm chân thành thích xuống đất tỏ ý chúc mừng Trâu và hoan hô lời nói của Su tử.

Su tử, Su tử cái, Su tử con uống trước, mới đến bày thú đứng quanh theo bờ hồ để uống. Vì quá đông nên nhiều con phải uống đợt sau. Không một kẻ nào, cho dẫu Đại vương Su tử cũng vậy, được quyền lợi xuống hồ vì sợ vẫn đục nước, làm hại đến sức khỏe trong khi uống. Đó là một bài học « Giữ gìn vệ sinh chung » không rõ Su tử học được ở đâu nay đem ra áp dụng.

Khi loài thú đã hết khát, Su tử nói tiếp :

- Có công thì thưởng, có tội thì phạt đó là lẽ tự nhiên của một đấng Đế vương. Ta đã từng bảo Sóc và Mèo gọi Thỏ đến đào hồ nhưng nó từ chối. Để giữ đúng theo lời ta cảnh cáo, yêu cầu Mèo viết một tấm bảng đóng lên cây, cấm Thỏ không được uống nước ở hồ này.

Mèo tuy chữ xấu nhưng thuộc vào hạng trí thức, vênh râu mép suy nghĩ trong chốc lát, viết một câu, không dài dòng nhưng đầy đủ ý nghĩa để truyền đạt mệnh lệnh của Su tử.

CHƯƠNG III

THỎ TỰ BIỆN HỘ

Thỏ cái đã sinh được một con trai. Vì trời quá nóng nên Thỏ dọn riêng một nơi thoáng gió cho vợ con nằm. Mấy ngày nay nó cặm cùi không chút nghỉ ngơi nên đã đan xong được một cái nôi bằng mây mà Thỏ cái rất vừa ý.

Nó thoa nghệ vào mặt và tay chân vợ để khi ra ngoài ngày nước da được non nẻo. Nó lấy mật ong rà mồm cho con, lấy chanh nhỏ vào mắt để mắt thỏ con được sáng và khỏi đỏ ghèn.

Một sự may mắn bất ngờ là nó đào được mấy củ cà rốt không bị nắng làm cho khô héo. Nó bỏ vào giữa hai phiến đá, ngòi lên trên mà đặng cho nước chảy ra để vợ uống đỡ khát trong lúc thiếu nước. Có mấy củ khoai, củ sắn nó treo cất trên giàn đã mấy tháng để khi vợ nằm một chỗ không phải lo lắng thức ăn thiếu thốn. Thật là một con thỏ chu đáo và biết thương vợ con.

Việc nhà như thế kể cũng tạm yên. Thỏ mới lò dò vào Kinh thành xem anh em làm lụng thế nào cho biết, luôn tiện nó cũng muốn đóng góp vào ít nhiều công khó nhọc, chứ đợi người ta dọn cỗ rồi mình tọa hưởng thì thật tình Thỏ không muốn !

Nhưng khi đến nơi thì mọi việc đã xong xuôi và nó cũng không ngờ kết quả lại tốt đẹp đến thế. Một hồ nước trong như lọc vì Khi đã khôn ngoan bày cách cho Voi và Gấu xúc cát về từng thúng lớn rải xuống một lớp dưới đáy hồ.

Nước trong mới ngon lành làm sao ! Hươu nai đi lại nhớn nhoe hai bên bờ. Gấu ngồi trên phiến đá, lấy trong cái dĩa mang theo bên mình mấy tổ ong nhỏ, nhai ngòm ngòm một cách thích thú. Mèo cúi mình xuống uống nước. Thỏ đoán Mèo đã uống đến kènh hông ra rồi nay liếm láp cho vui thế thôi. Những cây mới trồng xong bóng ngã xuống mặt hồ rung rinh theo làn gió nhẹ. Thỏ để ý một số thú vật đã kéo nhau về bớt vì nó không còn thấy Trâu Bò, Rắn Sóc và Ếch Nhái đâu nữa. Đại vương Sư tử cũng không thấy đâu, giờ này có lẽ ngài đang ngủ trưa với vợ con trong động.

Lúc ép cà rốt lấy nước cho vợ uống, Thỏ cũng đã nhăm nháp đôi chút nhưng nào có thấm vào đâu ? Cỏ nó vẫn còn khô ran như phiến đá phơi nắng. Nó thèm quá nhưng không biết sao được vì Đại vương đã có lệnh cấm. Sói từ sau lưng gốc cây đi theo nó cười hề hề hỏi :

- Chú mày đã thấy tấm bảng Đại vương bảo anh Mèo viết chưa ? Bảng treo trên cây đằng kia kìa !

Thỏ đi lần đến, chấp tay sau lưng ngược mặt đọc tám bảng Mèo viết nhưng rồi bỏ đi mà không nói gì.

Nó lại đứng đình đạo quanh bờ hồ một vòng. Nó nhìn sang bên kia thấy Lợn Lòi kết lá làm gàu múc nước tưới vào mấy bụi hoa của nó. Lòng phần nộ của Thỏ dâng lên. Nó nghĩ thầm : « Sao mà bắt công như vậy ? Trong khi nó chỉ cần có mấy ngụm nước để cổ nó khỏi khô cháy thì không được phép đụng đến một giọt nào, còn Lợn Lòi lại phí phạm nước một cách quá đáng. Nó không tham dự việc đào hồ đâu phải vì nó lười biếng, nó ương ngạnh ? Nhưng vì nó bận việc nhà. Ai lại chẳng có việc nhà mới được chứ ? » Đó là cả một lý do để Thỏ làm vậy. Nó nhìn quanh quất không thấy ai để ý liền ba chân bốn cẳng nhảy đại xuống tận mặt hồ, vục đầu xuống uống luôn mấy ngụm nước.

Bỗng những tiếng la vang dậy nổi lên : « Bắt lấy nó ! Bắt lấy nó ! »

Thỏ chưa kịp trở gót thì Chồn đã từ sau một bụi cây nhảy xổ ra, hợp lực với Sói chặn bắt được Thỏ.

Chồn nói :

- Tao biết chú mày là một thằng lưu manh thế nào cũng uống liều uống lĩnh nên tao đã hờm sẵn để bắt.

Sói phụ họa :

- Sao con lại ngu ngốc như thế con ơi ! Con không biết rằng mệnh lệnh của Đại vương, cho dẫu Cọp Beo Voi Gấu cũng phải tuân theo răm rắp hướng hồ con yêu như ốc sên thân hình chỉ bằng bắp đùi của anh Ngựa. Chuyến này rộng lượng lắm, và án xử nhẹ lắm con cũng bị tử hình nhưng may mắn là được chết toàn thây. Nghĩa là Đại vương chỉ nuốt một cái « ực » là con xuống ngòi chễm chệ trong bao tử của Ngài. Còn nếu án nặng thì con sẽ bị quay trên lửa đỏ, bị chặt ra từng khúc nhỏ, Đại vương khề khà đánh chén với vò rượu mà anh gấu đã ủ bằng dâu và mật ong, đem dâng Đại vương hôm nọ. Trong lúc Đại vương đánh chén thì thế nào Chồn và tao cũng được vài khúc xương của mày mà gặm. Nhưng thôi nói nhiều lắm chúng tao càng thêm chảy nước miếng, hay hơn là dẫn gấp mày đến trước mặt Đại vương.

Vừa thấy Sói, Chồn và Thỏ, Sư tử hất hàm hỏi :

- Có việc gì mà chúng bay lại quấy rầy ta trong giấc ngủ trưa ?

Sói thưa :

- Mặc dầu Đại vương đã yết bảng nghiêm cấm mà anh Thỏ vẫn khinh thường luật pháp, dám ngang nhiên

24 | Bửu Kế

uống nước ở hồ công cộng. Chúng con bắt được xin đem trình Đại vương trị tội.

Sư tử nghiêm nghị nói :

- Trước đây đã hai lần ta sai Sóc và mèo đến bảo mây phải vào Kinh thành tham dự việc đào hồ. Mây đã lấy cớ này cớ khác để thoái thác lại còn buông lời vô lễ. Tội phạm thượng ấy ta đã lấy lượng khoan hồng mà tha cho không xét xử. Nay ta đã cho yết bảng rõ ràng, thế mà mây vẫn xem thường, tội ấy phải trừng phạt một cách xứng đáng.

Nhưng xưa nay trị nước ta lấy lẽ công bằng làm trọng. Kẻ phạm pháp bao giờ cũng được phép tự bào chữa để khỏi bị xử oan. Vậy ta cho phép mây được tự do biện bạch.

Thỏ khúm núm nói :

- Con biết Đại vương là người nhân đức, lấy tình thương mà trị dân. Vì thế những điều Đại vương đã ngăn cấm, nhất quyết con không bao giờ dám vi phạm.

Chồn :

- Đại vương đừng nghe anh Thỏ nói điêu. Chính con và anh Sóc bắt được quả tang anh ấy đang uống nước.

Sư tử cười ha hả khi nghĩ đến hai bắp đùi, cái bụng, cái ngực nung núc cả thịt của Thỏ, xây qua hỏi Voi và Gấu :

- Các ngươi có thấy Thỏ uống nước không ?

- Dạ có ! Dạ có !

Sư tử bảo Thỏ :

- Thôi mày đừng chối quanh vô ích...

- Dạ con đâu dám chối ? Nhưng vì Đại vương cho phép nên con mới uống.

Sư tử trợn mắt :

- Thằng này điên rồi. Tao cho phép mày uống bao giờ?

- Thì Đại vương yết bảng cho con biết đó. Trên bảng đã viết rõ : UỐNG ĐƯỢC KHÔNG CẤM THỎ. Câu ấy có nghĩa nếu cái thằng Thỏ này làm cách nào để uống nước được thì Đại vương không cấm đoán.

Thỏ chạy ra lấy tấm bảng vào cho Sư tử xem. Trên bảng rành rành câu ấy thật, viết theo lối chữ mèo cào. Lẽ ra, chữ nôm thì phải viết theo lối chữ Hán từ mặt sang trái THỎ CẤM KHÔNG ĐƯỢC UÔNG, Mèo lại lẫn lộn viết từ trái sang phải nên Thỏ mới vin vào đó để tự biện hộ.

Sư tử tui nguỉ, nuốt nước miếng một cách kín đáo để khỏi mất thể diện trút con giận lên đầu Mèo :

- Mày tự phụ học hành chữ nghĩa mà viết có mấy chữ không xong. Hãy lập tức viết lại tấm bảng khác nhưng phải cho mình bạch đừng có lộn xuôi lộn ngược như trước nữa.

Sư tử lại nuốt nước miếng lần nữa và tha bổng cho Thỏ.

CHƯƠNG IV

THỎ BỊ BẮT

Uống mấy ngụm nước ngon quá nhưng chưa thấm vào đâu cả. Hơn nửa ngày mà Thỏ còn thấy hương vị ngọt ngọt ở cổ. Được nhấm nháp đôi chút nước, Thỏ không còn thấy khô sở vì khô ráo ở cuống họng nữa, nhưng vợ vừa mới nằm xong, thằng bé mới ra đời cũng cần đến nước. Nó ngược mắt nhìn trời. Một vài đám mây đen bay lững lờ nhưng chưa có dấu hiệu gì sắp mưa cả.

Nó nghĩ thầm : Đại vương không cho mình uống nước ban ngày thì mình uống nước ban đêm. Uống đêm càng thích thú. Ở đời đã có chữ « ăn chùng » thì cũng phải có chữ « uống chùng » chứ ! Nó lại tự bảo : Nhưng nếu rủi ro bị bắt thì sao ? Nó nhìn xuống chân nói « Ôi chào ! Cặp giò này đã ai dễ đuổi theo kịp ? »

Thỏ chờ cho đêm thật khuya mới cất bước ra đi. Tay nó xách một cái thùng có dây quai bằng sắt.

Đến nơi nó thấy bốn bề lặng lẽ, nhưng thỉnh thoảng lại vang lên tiếng pho pho của Gấu, tiếng hột hột của Lợn Lòi, tiếng gừ gừ của Chó Sói.

Thỏ hoảng hốt nhảy lui ba bước. Nhưng nó dừng lại đứng yên một chỗ, vênh tai nghe. Không có gì nguy

hiểm cả. Đó chẳng qua là tiếng ngáy của mấy con thú thô lỗ nằm rải rác chung quanh bờ hồ.

Thỏ rón rén bước xuống gần mặt hồ, nhẹ nhàng như một tên trộm. Nó đã tìm sẵn trong trí một con đường rút lui nếu tai nạn bất thần xảy đến. Bây giờ thì nó vững bụng lắm rồi, không còn lo ngại gì nữa. Nó không vội vàng hấp tấp như hôm qua, mà uống từng hớp một nhỏ nhỏ như các cụ già thường thức chén trà ngon buổi sáng. Nó uống mãi, uống mãi như không biết chán là gì. Bụng nó lúc ra đi lép kẹp giờ căng phồng lên như quả bong bóng đầy hơi. Nếu không sợ Chồn và Sói thức giấc thì nó đã lấy tay vỗ vào bụng nghe bình bịch cho vui tai rồi.

Thỏ tự bảo : Ta cười Đại vương khờ dại, cười Sói Chồn ngu ngốc. Hôm qua ta chưa uống được bao nhiêu thì lẽ tất nhiên hôm nay ta lại đến. Nếu biết cách giăng bẫy thì ta làm sao thoát khỏi ổ phục kích ? Khi đó sẽ bắt được ta, tha hồ mà làm tình làm tội.

Trước khi từ giã hồ nước thân yêu, Thỏ múc đầy một thùng khệ nệ mang về cho vợ. Nhưng đường xa, thùng nặng, nó vừa đi vừa nghỉ, mãi đến sáng trời mới về thâu nhà.

Su tử ngủ dậy ra hồ uống nước. Cặp mắt tinh anh của nó nhận ra ngay những lốt chân Thỏ còn in trên mặt đất. Nó tức giận gầm lên dữ dội. Bầy thú đều chạy ùa đến cả.

Cọp hỏi :

- Có việc gì mà Đại vương lại nổi cơn thịnh nộ như vậy ?

Su tử đáp :

- Bọn bây thật là đồ vô dụng. Hồi hôm, Thỏ đến đây uống nước nhưng chúng bây chẳng hay biết gì cả. Cứ nhìn dấu chân của nó thì rõ.

Chồn và Sói cúi mặt sát đất vừa đi vừa đánh hơi. Chúng bảo nhau : « Đại vương nói đúng đấy. Thằng ranh con ấy quả có đến thật ». Chồn bất bình nói :

- Thế sao mày không đánh thức tao dậy ?

Sói đáp :

- Cũng tại mày cả. Nếu mày thức tao dậy trước thì khi Thỏ đến thế nào tao cũng biết mà thức mày rồi.

30 | BỮU KẾ

Chôn nói với Sư tử :

- Hôm qua nếu Đại vương lên án xử tử Thỏ thì nó đã nằm yên trong bụng Đại vương, rảnh đâu mà ung dung đi uống trộm nước ? Chánh sách khoan hồng lắm lúc cũng tai hại.

Sư tử cười khà nói :

- Thật tình thì tao cũng thèm thịt thỏ đáo đẽ. Nhưng vì nó biện hộ nghe có lý lắm đâu có thể trị tội nó được ? Nhưng giờ đây đã có chứng cứ rành rành chắc nó không còn chối cãi vào đâu nữa. Chúng bây hãy bắt nó về đây cho tao. Kết án xong là tao « súc miệng » nó liền vì sáng nay tao chưa có chút gì điếm tâm cả.

Khi nói :

- Thưa Đại vương, Thỏ vốn hay lý sự. Đại vương cho bắt Thỏ đến đây cũng chẳng ích lợi gì. Y có thể nại rằng: Những dấu chân ấy là của anh Mèo hoặc dấu chân của y đến đây lần trước. Đại vương đã lấy lượng khoan hồng tha cho y một lần rồi, y đâu còn dám tái phạm ?

Sư tử hỏi chung cả bày thú :

- Các ngươi hãy bàn xem ta phải làm gì bây giờ ? Đẽ nó khinh thường như vậy thì còn gì là tôn ti trật tự nữa? Luật pháp sẽ rối loạn mất.

Rùa nói :

- Xin Đại vương hãy yên tâm. Con nguyện sẽ bắt Thỏ dâng lên Đại vương nghiêm trị.

Chồn bụng miệng cười hô hô.

Rùa tức giận hỏi :

- Anh cười tôi phải không ? Tôi đang trình bày lên Đại vương kế hoạch để bắt Thỏ. Anh cười như vậy là thiếu lễ độ, anh biết không ?

Chồn :

- Sách binh thư đã nói : « Biết người biết mình trăm trận trăm thắng. » Anh không biết người biết mình thì thắng ai được ? Thông minh tài trí như tôi chưa chắc đã bắt được Thỏ huống hồ anh. Chỉ có một cái đầu mà thò ra thụt vào chẳng có gì là nhất định cả.

Sư tử nói :

- Cãi vã chỉ mất thì giờ vô ích mà không được việc gì. Nay Rùa, ngươi định làm thế nào để bắt Thỏ ?

Rùa đáp :

- Con tuy hình dáng thấp bé nhưng trí não lại to cao. Rừng có mạch, vách có tai. Trước khi thi hành kế hoạch,

xin Đại vương cho phép con được giữ bí mật. Theo ý con thì Thỏ đã uống nước được một lần thì thể nào cũng quen mùi đến uống năm ba lần nữa. Con sẽ bắt nó ngay bên bờ hồ để Đại vương thấy rõ tài của con.

Về đến nhà Rùa liền bảo Rùa cái :

- Tôi đã nhận lời Đại vương để bắt Thỏ, mình phải giúp tôi một tay mới được.

Chị Rùa cái dấy nẩy lên nói :

- Em không chịu đâu ! Ra chỗ đông người em thẹn lắm không sao chịu được.

Rùa đáp :

- Mình chẳng phải đi đâu cả. Vào lấy cái vò đựng nhựa thông ra đây cho tôi, rồi đắp lên mai tôi một lớp thật dày, cho được một tấc, đừng để hở một chỗ nào cả.

Chị vợ làm y theo lời chồng dặn. Xong xuôi, Rùa không thèm ăn uống gì cả, mang lớp nhựa thông trên mai, bò ra bờ hồ, nằm gằn một bên mặt nước. Đêm mỗi lúc một khuya, sao bắc đẩu đã quay bánh lái ra giữa trời. Vàng trăng đã hạ xuống, gác chênh chếch đầu đỉnh núi. Mấy con chim ăn đêm về làm tương vành cung hoảng hốt bay chui vào những lùm cây rậm rạp.

Nếu không có hơi thở nặng nề và tiếng ngáy pho pho,

rồ rồ của bầy thú thì cảnh vật được hoàn toàn yên tĩnh. Rùa rụt đầu vào, trông giống hệt một viên đá.

Ăn quen bén mùi, Thỏ lại đi đến hồ nước. Lúc kéo chiếc thùng cái rẹt thì vợ nó tỉnh giấc, vội ngăn : « Nước hiện đang còn, vợ chồng chúng mình có thể xài thêm hai ngày nữa mới hết, cần gì phải lấy thêm. Em thấy trong lòng hồi hộp lo âu, chỉ sợ có chuyện không hay xảy đến cho mình ».

Thỏ cười hỏi vợ :

- Trong chón rừng xanh núi đỏ này, ai chạy mau ?

Thỏ cái ỏn ẻn đáp :

- Thì mình chứ còn ai nữa !

Thỏ hỏi tiếp :

- Trong rừng xanh núi đỏ này ai khôn ngoan ?

Chị vợ lại nhoẻn miệng cười đáp :

- Thì cũng lại mình chứ ai vào đó nữa.

Thỏ vồ nhè nhẹ vào vai vợ nói :

- Óc tôi khôn ngoan, chân tôi lanh lẹn đã dễ gì ai bắt được tôi ? Mình không phải lo ngại gì cả, cứ áp con mà ngủ, tôi sẽ trở về ngay.

Phần đã quen thuộc đường lối, phần chẳng thấy chút gì nguy hiểm cả nên Thỏ không rụt rè như lần trước. Nó lại cười vợ hay lo sợ hão huyền.

Tuy thế, bao giờ thận trọng cũng vẫn hơn. Nó đi nhẹ nhàng từng bước một, đưa mắt quan sát bốn phía. Cảnh tượng quanh hồ hôm nay cũng chẳng khác gì hôm qua. Nó đưa qua đưa lại cái thùng gỗ, mồm khe khẽ ngâm :

Thỏ này là Thỏ khôn ngoan,
Bọn bây sức mảy mà toan làm tàng.

Nhìn thấy Rùa mà Thỏ làm vớ tâng đá tròn, nó khen :
Bọn bây thật đáng khen, đặt sẵn ở đây cho tao một phiến đá để tao vừa uống nước vừa thưởng trăng. Nhưng vừa bước hai chân lên Thỏ liền la oai oái : « Đá gì lại kỳ cục thế này, dẻo như mạch nha, dính như keo đặc ? Này anh Đá ơi ! Anh hãy liệu hồn. Nếu anh không buông tha hai chân trước của tôi thì tôi sẽ dùng hai chân sau đá thốc vào anh, anh tan ra từng mảnh thì đừng trách tôi ác ! » Thấy đá vẫn trơ trơ không nói không rằng, Thỏ không dần được cơn nóng giận, nó chồm lên, lấy hai chân dẫm mạnh một cái. Thế là bốn chân của nó dính chặt vào lớp nhựa thông trên mai của Rùa mà không sao rút ra được nữa. Nó nghe phiến đá cười sằng sặc một giọng ma quái, rồi có tiếng trồm trồm như nghệt mũi cát lên :
« Này anh Thỏ ơi ! Hay đi đêm thì cũng có ngày gặp ma

mà đã gặp Ma Rùa thì không sao thoát được ». Nghe tiếng ồn, bầy thú lần lượt trở dậy.

Một cuộc diễn hành khá vui mắt từ bờ hồ đến hang động của Đại vương Sư tử, dẫn đầu là Voi, Cọp, Lợn Lòi, Gấu, kế đến Rùa mang trên lưng chú Thỏ đứng co ro, hai bên có Sói và Chồn đi kèm phòng tội nhân tẩu thoát, sau cùng những con thú khác sắp thành hàng hai, lớn trước nhỏ sau đi rất trật tự.

Đến trước cửa hang đoàn diễn hành dừng lại để chú Sóc vào trình cho Đại vương Sư tử biết.

Sư tử cũng đã trở dậy từ lâu, vội vàng bước ra xem. Một phiên tòa được mở ra ngay trong lúc ấy.

Sư tử nói :

- Thằng này táo gan thật ! Tao đã lấy lượng khoan hồng tha bổng cho mày một lần rồi nay mày lại còn dám đến đây uống trộm nước, uống ngay trước hang động của tao mà chẳng chút sợ sệt. Người ta thường bảo : « Nhát như gan thỏ », không ngờ mày Thỏ mà lại gan Thiên lôi. Giờ đây Ngọc Hoàng phải trừng phạt Thiên lôi mới được. Lần sau này tao đã bảo Mèo viết thật rõ ràng để mày không thể vin vào đó mà tự bào chữa được nữa. Mày không những không được phép

36 | Bửu Kế

uống nước mà cũng không được lai vãng hai bên bờ hồ, nếu trái lệnh sẽ bị xử tử.

Nhìn đến cái thùng mà Thỏ đang còn xách trên tay, Sư tử càng giận hơn, gầm lên :

- Mày còn định mức nước đem về nhà nữa sao ?

Sư tử đưa mắt nhìn quanh bầy thú một lượt, hỏi lớn :

- Tội Thỏ phải trừng phạt như thế nào ?

Các con kia chưa kịp nói gì thì Chồn và Sói đã la lên: Xử tử ! Xử tử ! Cấm lệnh Đại vương đã ban hành rồi không thể nào rút lui được nữa.

Sư tử hỏi Thỏ :

- Mày có muốn nói gì cho mày nói đi ?

Thỏ đáp :

- Tội của con thật đáng chết, không còn dám kêu ca gì nữa. Chỉ xin Đại vương cho con sống hết ngày hôm nay để con đọc kinh sám hối những tội của con đã trót mắc phải từ trước đến nay. Như thế sau khi chết con mới hy vọng được lên Cung Quảng ở với Tổ tiên của con.

Sư tử bụng đói, muốn nuốt ngay tên tử tù lập tức, nhưng một bậc Đại vương ngự trị bách thú, phải tỏ ra là mình rộng lượng nên nó liền chấp nhận lời thỉnh cầu của Thỏ. Nó bảo Voi vào động lấy ra một cái cũ rồi giam Thỏ vào trong ấy.

CHƯƠNG V

TÊN TỬ TÙ THOÁT NẠN

Thỏ ngồi ủ rũ trong cũi. Nó nghĩ đến Thỏ Cái, Thỏ Con. Thấy nó không về chắc là vợ nó sốt ruột lắm. Giờ này chính là giờ nó cắt từng khoanh khoai và cà-rốt đặt lên đĩa đem đến cho vợ. Nó nhai một ít lá bìm bìm non mớm cho con. Thằng bé xinh đão đẽ và giống bố như tạc. Nó thở dài, Nó đâu ngờ số mạng của nó lại ngắn ngủi đến thế. Tối nay, chỉ đến tối nay thôi nó sẽ phải từ giã vợ con yêu dấu, bà con thân thích, bạn bè quen thuộc, rừng núi yên vui.

Nó đang nghĩ miên man như vậy thì thấy Mèo đi ngang qua. Lúc bấy giờ bày thú đã đi tản mác mỗi con một nơi, Sư tử cũng vắng bóng trong động. Có lẽ nó đã vi hành ra khỏi Kinh thành để kiếm một vài thức ăn lót dạ.

Thỏ bảo Mèo :

- Anh Mèo ơi ! Anh có biết Mèo và Thỏ là anh em sinh đôi không ?

- Không. Tôi chỉ nghe người ta nói, mèo là o của cọp, chứ chưa bao giờ nghe nói anh với tôi là một cặp song sinh.

- Đâu phải tôi nói anh và tôi ? Ông tổ nhà tôi và ông tổ nhà anh kia ! Cho nên năm Mão có người bảo là năm con Mèo, có kẻ gọi là năm con Thỏ. Sự thật ai nói cũng đúng cả vì Mèo và Thỏ là anh em sinh đôi.

- Như vậy, anh và tôi chẳng hóa ra có họ hàng với nhau hay sao ?

- Thì chính như thế. Tục ngữ có câu : Mươi đời không rời cánh tay... Máu loãng còn hơn nước lã, nên tôi mới gọi anh đến nhờ anh giúp tôi một tay chứ đối với bọn người dung nước lã thì tôi cóc cần. Vả lại tôi mà chết thì anh cũng nguy theo.

- Anh chết thì yên phận của anh chứ việc gì mà tôi nguy theo ?

- Anh không nghe lời nói của thiên hạ sao ? Thỏ chết Mèo cũng le lưỡi ². Một người học thức như anh chắc phải biết câu đó. Le lưỡi tức là chết, có chết mới le lưỡi.

Nghe Thỏ lý luận như vậy, Mèo hơi chột dạ và nghĩ đến tình anh em ruột thịt giữa hai ông tổ.

Mèo hỏi :

- Anh bảo tôi giúp anh việc gì ?

² Nguyên câu ấy là: Chó chết mèo cũng le lưỡi, nhưng Thỏ sửa lại để đánh lừa Mèo.

40 | Bửu Kế

- Anh rõ thật thà quá ! Kẻ bị giam cầm còn ao ước gì hơn là được thoát ra khỏi ngục thất ?

- Từ trước đến nay, giữa anh và tôi vốn không thù oán. Tôi ăn chuột ăn chim, ăn mỡ ăn thịt, còn anh ăn sắn ăn khoai su hào cà rốt. Quyền lợi của đôi bên không bao giờ xung đột nhau, huống hồ theo anh nói, chúng ta vốn có họ với nhau nên tôi cũng muốn giúp anh hết sức. Nhưng mong anh thông cảm cho, sức tôi chỉ cào rã phen đất là cùng, chứ làm gì mà phá nổi ngục thất để cứu anh ra ? Chìa khóa Đại vương cất giữ. Nếu có chuột ở đây thì tôi bảo nó vào phòng Đại vương mà lấy cắp, chuyện ấy chẳng khó khăn gì cả, nhưng chuột lại đi đâu mất rồi.

Thỏ nghe Mèo nói thế mặt mày buồn xo. Một lát sau nó bảo Mèo :

- Thôi thì anh cho tôi một miếng mỡ, thứ đó hẳn anh không thiếu.

- Anh xin mỡ làm gì ?

- Đó là cả một bí mật quân sự mà tôi chưa tiện nói ra được, xin anh tha lỗi cho.

Mèo chạy như bay về nhà lấy mỡ đem đến cho Thỏ. Khi ấy thì Đại vương Sư tử đi chơi cũng vừa về. Mèo không dám đứng lân la gần cũ Thỏ nữa lảng tránh đi

nơi khác.

Tin Thỏ bị xử tử tung ra, chiều hôm đó bày thú kéo đến đông lắm. Những con có cảm tình với Thỏ thỉnh thoảng lại đưa tay quệt nước mắt thương xót. Voi ứa ra vài giọt lệ khi nghĩ đến việc Thỏ đã cứu mình khỏi bị Cọp ăn thịt. Sói và Chồn ra vẻ hí hửng. Cọp bảo với Gấu :

- Lần trước nó đánh lừa tao bây giờ nó chết là đáng đời lắm.

Sư tử bảo Thỏ :

- Bây giờ mày muốn chết cách thế nào ?

Thỏ đáp :

- Bây giờ con muốn ra sa trường, xông pha tên đạn để chết một cái chết anh hùng.

- Nước nhà đang thái bình thịnh trị làm gì có giặc giã cho mày xông pha tên đạn ? Ý tao muốn hỏi mày muốn tao ra lệnh xử tử mày cách thế nào ?

- Xin Đại vương cho con kể ra đây những lối chết rồi con sẽ chọn lựa lối nào thanh cao và ít đau đớn hơn.

Thứ nhất là lối chết treo cổ này. Cái lối chết treo cổ thì thân thể của con sẽ bị rầy rụa dưới cành cây, lưỡi lê ra ngoài trông không mỹ thuật tý nào cả. Đó là chưa kể điều hâu sẽ xuống lôi xác con đi mà đánh chén. Thà con chết mà nằm yên trong dạ dày Đại vương còn danh giá hơn.

Thứ hai là chết ngâm tôm này. Chết ngâm tôm là Đại vương bảo trói gô con lại, cột thêm một tảng đá thật nặng, thả con chìm xuống nước. Nước tràn vào tai, vào mũi, vào miệng của con, bụng của con căng lên như quả bong bóng. Loài cá sẽ đến rúc rĩa con cho đến tận xương tủy, chỉ nghĩ đến cũng đủ rùng mình. Và lại lúc này sông ngòi khô cạn, chỉ còn cái hồ nước vừa mới đào xong. Thân hình ô uest của con nếu đem ngâm xuống đó sẽ làm vẩn đục, Đại vương và các anh em làm sao mà uống được khi con trót « lỡ dại » ra.

Thứ ba là lối hỏa thiêu này. Bộ lông đẹp đẽ của con mà bị lửa hủy hoại thì con gì nữa. Thân thể của con bị co rúm lại từ màu trắng hồng sẽ trở nên vàng khè rồi đen sạm chỉ nhìn qua cũng đủ ghê tởm.

Thỏ hỏi Sư tử :

- Nếu con không tìm được cái chết vừa ý thì Đại vương có thể tha cho con không ?

Chồn và Sói hét lớn :

- Tha thể nào được ! Tha thể nào được ! Phải xử tử ngay lập tức. Phải xử tử ngay lập tức.

Sư tử nói ; giọng từ tốn nhưng cương quyết :

- Thế nào mà cũng phải chọn một lối chết.

Sau khi suy nghĩ một chốc, Thỏ thưa :

- Con còn nhớ trước đây, anh Mèo tức giận chuột cắn rách quyển sách giáo khoa của anh ấy khiến anh không thể lấy gì để dạy học trò. Anh liền chụp lấy đuôi chuột quay tít mấy chục vòng, rồi đập mạnh đầu chuột vào gốc cây một cái « bốp ». Chuột rớt xuống đất chết một cách êm ái, trên môi nở một nụ cười tươi. Nay con xin Đại vương cho con chết lối ấy để khỏi đau đớn.

Sư tử phán :

- Ta y theo lời mày thỉnh cầu và giao cho gấu việc xử tử này, vì Gấu có một bàn tay cứng rắn không ai sánh nổi.

Thỏ nói với bày thú đứng chung quanh :

- Các anh hãy ngồi cả xuống vì trong khi bác Gấu cầm đuôi tôi mà quay, nếu trúng vào ai thì chắc kẻ ấy sẽ bỏ mạng.

Bầy thú nghe nói hoảng sợ đều ngồi xuống cả.

Thỏ nói với Gấu :

- Trong lúc nắm đuôi tôi, nhờ bác quay thật mạnh và cho thật nhiều vòng, khiến đầu tôi hoa, mắt tôi vầng khỏi phải trông thấy cái chết trước mắt thì tôi đội ơn bác vô cùng.

Gấu nắm lấy đuôi Thỏ, đưa cao tay lên quay vùn vụt. Nhưng mới quay được ba vòng thì cái đuôi Thỏ trơn quá tuột ra khỏi tay của Gấu rồi theo đà văng tuốt ra thật xa. Vừa rơi xuống đất, Thỏ nhảy luôn mấy phóc chạy trốn mất dạng. Gấu không ngờ Thỏ đã xin của Mèo một miếng mỡ rồi vuột lên đuôi hàng trăm lần cho thật trơn láng.

Sư tử ra lệnh cho Sói và Chồn đuổi theo. Nhưng đi được một tiếng đồng hồ, hai gã trở về tay không, chẳng biết Thỏ chạy đàng nào mà bắt.

Sư tử nổi giận nói :

- Chúng bây ngu ngốc quá chừng. Nó trở về nhà nó chứ đi đâu nữa. Nếu bắt không được nó thì giải vợ con nó đến đây thế mạng.

Sóc hướng dẫn Sói và Chồn đến hang Thỏ vì hai con này không biết đường.

Đến nơi, Chồn đục thẳng xuống thì thấy trong hang trống trơn, vắng ngắt. Thỏ đã đem vợ con đi đâu mất rồi.

CHƯƠNG VI

MỘT CUỘC TRANH TÀI

Đúng như lời Rấn nói : Theo lẽ tuần hoàn của tạo hóa, hết đêm đến ngày, hết nóng đến lạnh, hết nắng đến mưa. Sau một thời gian đại hạn, những trận mưa ào ào đổ xuống suốt mấy ngày liên tiếp, khe suối tràn ngập nước, cây cỏ trở lại tươi tốt như xưa. Thú vật trong rừng không còn bị cái khổ thiếu nước nữa.

Thỏ đoán biết thế nào Sư tử cũng lòng bắt nó, nên đem vợ con đến ở một cái hang khác. Thỏ đã dự phòng đào nhiều hang để mỗi khi lâm nạn trốn thoát cho dễ. Từ dọn đến đây, Thỏ ít khi đi ra ngoài vì phải lo sửa sang cửa nhà cho chỉnh đốn, tích trữ lương thực phòng khi đói kém, kiếm một ít lông cừu rom rạ chắt thành đồng để mùa đông tháng giã được ấm áp.

Thỏ cái đã khỏe mạnh, trở dậy làm những việc lặt vặt trong gia đình. Thỏ con lớn như thổi, vui vẻ bụ bẫm.

Một hôm, trời tạnh ráo, Thỏ nhảy lóc cóc đi chơi, vui chân nó thẳng đến quán Nghinh Phong của chị Nai dựng lên bên bờ sông để bán quà bánh. Quán sườn bằng tre, lợp lá kê, hình chữ nhật, chung quanh không có phen vách gì cả. Mùa hè gió lồng lộng thổi cả bốn mặt, mát dười dươi. Nhiều con thú thích đến đây ăn uống, cùng

nhau đấu láo vui vẻ. Nhưng đến mùa đông thì quán vắng tanh. Gió hun hút thổi vào lạnh thấu xương. Chị chủ quán cũng phải dẹp hàng, tìm những hốc đá, những lùm cây rậm rạp ẩn núp cho qua những tháng mưa rét.

Thỏ đến nơi thì thấy Khi đang ngồi ngất ngưỡng ăn đậu lạc với hai con trong quán. Chúng nó tay bắt mặt mừng chuyện trò vui vẻ. Rùa đầu từ dưới bên khệ nệ bò lên. Nhớ đến việc Rùa lập mưu bắt nó để dâng công với Sư tử nó còn uất ức trong lòng, định đứng dậy bỏ đi nơi khác. Nhưng sợ Khi cười thiếu thái độ quân tử nên nó lại ngồi yên.

Khi hỏi Rùa :

- Sáng nay, mới đầu canh năm anh đã trở dậy phải không ?

- Sao anh biết ?

- Vì nếu anh dậy trưa thì cũng phải chiều tối mới tới đây được. Bây giờ chỉ mới hết giờ Ngọ (từ 11 giờ đến 1 giờ).

Rùa làm bộ thở dài nói :

- Anh cười tôi đi chậm, nhưng ở đời khối đũa tự phụ lanh lẹn mà cũng vẫn thua tôi.

Thỏ biết Rùa muốn nói bóng nói gió đến mình. Mấy năm về trước Thỏ đã bị bại trận trong một cuộc chạy đua với Rùa. Lòng tự ái bị thương tổn, nó ở suốt một tháng trong hang không bước chân ra ngoài.

Chuyến đua ấy sở dĩ Thỏ bị thua vì nó quá khinh thường địch thủ. Đối với Rùa, Thỏ đâu cần phải cố gắng, nó chỉ bước nhanh một chút, chẳng thềm chạy nữa, cũng thừa đủ nắm phần thắng trong tay.

Nay nghe Rùa nhắc lại chuyện cũ, Thỏ nóng bừng cả mặt. Nhưng nó đâu chịu thua ai về lời ăn tiếng nói ? Nó hỏi Khi :

- Anh Khi ơi ! Anh có hay tin Ếnh ương vừa mới chết không ?

- Nó đau gì mà chết ? Tôi có nghe ai nói đâu mà biết ?

- Nào có bệnh hoạn gì cho cam ! Nó chỉ vì cái khoe khoang mà chết mới đáng thương cho chứ ! Để tôi kể lại anh nghe cho có đầu có đuôi.

« Ếnh ương đứng chơi ở bờ ruộng thì anh Bò đủng đỉnh đến ăn cỏ bên cạnh.

Một con Sáo Ngà đậu trên cành cây vốn không lạ gì cái tánh tự cao tự đại của Ếnh ương mới tán khéo nó một câu :

- Ôi chà ! Tôi trông hình dáng anh đâu có nhỏ gì hơn bác Bò mấy tí !

Ênh ương nghe khen khoái chí, cố phình bụng cho thật to hơn trước, ngược mặt nhìn Sáo Ngà hỏi : Này anh sáo, tôi đã bằng bác Bò chưa ?

- Chỉ còn kém ít ít thôi.

Ênh ương lại cố gắng phình bụng lớn hơn nữa và hỏi Sáo :

- Anh xem thử. Bây giờ thì sao ? Đã bằng bác Bò chưa ?

Sáo Ngà giả vờ nghiêng bên này bên kia, nheo lại một mắt ngắm nghía Ênh ương rồi nói :

- Mươi phần anh đã được chín rưỡi rồi đấy. Nếu anh phình bụng chút nữa, có thể anh lớn hơn bác Bò cũng chưa biết chừng. »

Kể đến đây, Thỏ đôi giọng nói với Khi :

- Anh Khi ơi, tôi đâu ngờ Ênh ương lại ngu ngốc đến thế ? Nó làm sao mà to bằng Bò được ? Bị Sáo Ngà phỉnh phờ mà nó cứ tưởng thật. Thế là nó ngồi dựa ngựa ra đằng sau đem hết sức phình bụng một cái thật mạnh. Da bụng nó đã căng tròn và đầy hơi lắm rồi, không sao chịu đựng được nữa, nổ vang lên một tiếng

gan ruột đổ ra ngoài chết ngay lập tức. Tôi vừa thương vừa giận nó. Đã ngu ngốc lại tự phụ nữa.

Nhưng trong cái xã hội của mình đâu phải chỉ một mình Ênh ương ngu ngốc ? Cứ như anh Rùa mình đây chẳng hạn. Anh chạy đua với tôi thì có khác gì Ênh ương phình bụng cho lớn bằng anh Bò ?

- Anh nói thế mà không biết thẹn. Mặt dày mày dạn như anh là cùng. Tôi chạy chậm sao anh lại thua tôi ?

- Vì hồi đó tôi khinh anh ra mặt anh biết chưa ? Anh thử nghĩ, có ai chạy đua lại la cà giữa đường, gặm cỏ non, hái hoa, bắt bướm, ca hát lung tung ? Anh thắng tôi là cả một điều nhục nhã chứ vinh hiển gì mà khoe khoang ?

Rùa chậm rãi nói :

- Thế thì chúng ta thử đua lại lần nữa xem sao ?

- Một trăm lần tôi cũng cóc sợ lựa là một lần ?

Rùa bảo Khi :

- Để được công bằng, anh nhận làm trọng tài giúp chúng tôi nhé !

- Làm trọng tài thì khó khăn gì mà không nhận ?

Rùa hỏi Thỏ :

- Thẻ thức cuộc đua, anh nhường cho tôi sắp đặt, anh bằng lòng không ?

Thỏ đáp giọng khinh thường :

- Anh muốn sao cũng được cả, muốn chấp tôi cũng chấp cho.

Rùa chế giễu :

- Kẻ nào thắng một lần có thể thắng hai lần. Kẻ nào thua một lần có thể thua hai lần. Kẻ bại đòi chấp kẻ thắng, lời nói ấy ngược đời lắm không sao nghe lọt tai được. Nhưng lần này, khác lần trước ở chỗ anh chạy trên bộ còn tôi lội dưới nước, vì lội nước là sở trường của tôi, anh chịu không ?

- Chạy trên bộ - xin lỗi anh tôi đã dùng lầm chữ - Bò trên bộ hay lội dưới nước, bay trên trời, tôi cho anh đem hết tài năng ra để đọ sức với tôi, tôi đâu có ngán !

- Khúc sông và con đường này chắc anh không còn lạ lùng gì. Tôi chia làm bốn trạm. Từ quán Nghinh Phong đến cây đa là trạm nhất, từ cây đa đến bụi tre là trạm nhì, từ bụi tre đến hốc đá là trạm ba, từ hốc đá đến bên đò là trạm tư tức trạm chót. Kẻ nào đến đích trước được lãnh năm quan và cứ hề thua mỗi trạm thì bị phạt quát

vào mông năm roi.

Thỏ ngắt lời :

- Đề nghị của anh có chỗ này chưa được ổn. Cái mai của anh cứng như sắt nguội tôi từng đâm lên thành thịch mà chẳng thấm bèo gì đến anh, nay quất hàng trăm roi chưa chắc anh đã nhúc nhích hướng hồ năm bảy roi. Về điểm này tôi xin sửa lại. Nếu anh thua, chúng tôi sẽ lật ngựa anh ra mà quất vào bụng, như thế mới công bằng.

Rùa gật đầu đáp :

- Nếu tôi thua thì đánh chỗ nào tôi cũng chịu cả, chỉ xin chừa lại cái đầu vì tôi thờ cha mẹ tôi trên ấy.

Rồi nó nói tiếp :

- Lúc khởi hành, anh Khi ra hiệu lệnh cho chúng mình, nhưng về sau tưởng không cần phải phiên đến anh ấy nữa. Tại mỗi trạm kẻ nào thắng, kẻ ấy có quyền ra hiệu lệnh và phải đợi nghe hiệu lệnh đã mới được chạy được lợi, không ai có quyền chạy ẩu. Đứa nào trái lời cam kết sẽ bị xem như thua cuộc. Tôi xin lỗi mà phải nói với anh Thỏ câu này : « Anh lão thiên lão địa không ai tin được. Chúng ta phải lấy danh dự của nhà Thỏ nhà Rùa mà thề độc. Số tiền năm quan phải giao nhờ anh Khi giữ hộ và cũng chính anh Khi sẽ cầm roi quất vào mông vào bụng kẻ thua cuộc để tránh khỏi thiên vị.

Thỏ nghĩ bụng :

« Chạy trên bộ hay lội dưới nước đã dễ gì Rùa lạnh hơn mình ? Thằng được mình một lần nó tưởng bỏ. Trong họ ngoài làng ai lại chẳng biết cái tiếng « chậm như rùa » của nó ?»

Thỏ đáp :

- Anh thách mấy chục quan tôi cũng theo thứ năm quan mà sá gì ?

Thỏ nói cho oai vậy thôi chứ trong nhà nó cũng chẳng sẵn tiền cho lắm. Đối với nó, năm quan đã lớn lắm rồi.

- Như thế thì tốt lắm. Chúng ta hãy trở về nhà mang tiền đến, đừng nói dài dòng mát thì giờ vô ích. Rùa lại tiếp : « Bây giờ đầu giờ mùi (khoảng 1 giờ) chúng ta hãy trở về ăn uống nghỉ ngơi, đến đầu giờ dậu (vào lổi hơn năm giờ chiều) mặt trời chênh chênh gác núi, chúng ta phải tề tựu cả ở đây. Lúc ấy mát mẻ dẫu anh Thỏ chạy bỏ hơi tai cũng chẳng đến nổi mệt nhọc lắm ».

Khi và Thỏ, Rùa cáo từ chị Nai rồi chia tay và hẹn sẽ tái ngộ.

Đúng giờ hẹn, khi ra đến quán Nghinh Phong thì Thỏ và Rùa đã thấy Khi và hai con ngòì trên ba cái ghé đặt

quanh chiếc bàn con. Trên chiếc ghế thứ tư, Khi mời chị Ốc Sên đến chứng kiến cuộc chạy đua hào hứng này.

Khi đã thay đổi y phục, trông ra vẻ con nhà võ lẫm. Nó mặc một bộ áo quần nỉ xanh đậm viền ở cổ và hai tay, bó sát vào thân hình ; chân xắn xà cạp và mang một đôi giày da láng mũi nhọn. Đầu nó đội mũ võ sinh, tay cầm chiếc roi đầu mút lông thòng một chùm đuôi ngựa. Bên hông nó mang một chiếc gươm dài cắm vào vỏ da báo, trên cổ đeo một sợi dây chuyền vàng treo lủng lẳng một con ốc bẻ dùng làm còi báo hiệu.

Khi mời tất cả ra đường tụ họp. Nó đồng dục tuyên bố :

- Anh Thỏ và anh Rùa sẽ so tài trong một cuộc chạy bộ và lội nước. Đối với anh Thỏ, có thể gọi là cuộc đua rửa hận, còn đối với anh Rùa nên gọi là cuộc đua gì nhỉ? - Khi kiếm mãi không ra chữ, mặc dù nó đã khổ nhè nhẹ lên trán mấy cái.

Rùa nói :

- Tôi tạm gọi là cuộc đua Quyết thắng cũng được. Đã thắng một lần rồi, lần này tôi phải cương quyết để thắng thêm lần nữa.

Khi hết nhìn Rùa đến nhìn Thỏ nói tiếp :

- Hai anh hãy nghe kỹ lời tôi dặn : Anh Thỏ đứng trên đường quan, anh Rùa ngâm mình dưới nước. Điều cốt yếu là phải sắp ngang hàng với nhau. Anh Rùa có quyền lợi nghiêng, lợi ngửa, hụp lặn tùy thích. Anh Thỏ có quyền đi, bò, chạy, nhảy, hoàn toàn tự do theo ý muốn miễn sao đến đích là được. Tại mỗi trạm tôi đặt một Khi Con để kiểm soát. Nếu anh Rùa thắng, nó sẽ đưa cao lá cờ xanh và phát qua phát lại cho mọi người thấy. Còn anh Thỏ thắng, nó phát lá cờ đỏ. Sau khi ra lệnh khởi hành xong, tôi sẽ kiểm cách đến đón hai anh ở mức ăn thua, khi đó chúng ta định đoạt việc thưởng phạt.

Thỏ Rùa vâng vâng dạ dạ. Khi dặn tiếp :

- Giờ đây tôi sẽ thổi lên hai tiếng còi dài để các anh chuẩn bị. Khi nghe tiếng còi thứ ba, ngắn hơn, các anh bắt đầu cuộc đua.

Nó bảo hai Khi Con :

- Chúng bây hãy đi nhanh lên, một đứa túc trực ở trạm thứ nhất, một đứa túc trực ở trạm thứ hai, cứ theo lời tao dặn mà thi hành.

Chợt Khi dẫm chân la lớn :

- Thôi chết rồi ! Thiếu mất một trọng tài phụ ở trạm thứ ba.

Nai nói :

- Anh không phải lo. Đã có tôi và chú Ốc Sên. Tôi đại diện anh Thỏ còn chị ấy đại diện anh Rùa thế là đủ lắm rồi.

Nói xong Nai mang Ốc trên sừng, chúm bốn chân nhảy vun vút như tên bắn. Thỏ nhìn theo phải phục tài chạy nhanh của nó. Rùa bò lặn xuống nước. Thỏ nhìn theo bĩu môi nói :

- Cái bộ khệ nệ chậm chạp như vậy mà cũng đòi tranh tài với cặp giò thượng thặng này.

Rùa ngảnh cổ nhìn lui đáp :

- Rồi chúng ta sẽ hay nhau, cần gì phải nói trước.

Thối xong hai tiếng còi dài và tiếng thứ ba ngắn để cho rùa và Thỏ khởi hành, Khi nhảy tót lên cây rồi tung mình vít lấy cành này chuyền sang cành khác, khi nhào lộn, khi đánh đu, thoăn thoắt, vun vút như bay bổng giữa lưng chừng trời. Nó cũng muốn trở tài phi thân kỳ diệu của nó, vì nếu hai tay đưa đến trước mà trọng tài đến sau thì còn gì là thể diện nữa.

Đôi với Thỏ cuộc thi đua này quan hệ về tiền tài, danh dự và thể xác. Nghĩ đến việc rửa mối hận ngày trước, nghĩ đến việc đem năm quan tiền về nhà, Thỏ

Cái tha hồ sấm sủa, ăn uống no nê, nghĩ đến việc Rùa bị lật ngửa phô bày cái bụng trắng toát, Khi cầm roi phết xuống đen đét, Thỏ tủm tỉm cười một mình. Còn nó thua thì sao ? Thỏ không dám nghĩ tiếp, lao mình chạy như điên.

Thỏ mừng rỡ vì chỉ còn năm sáu thước nữa là đến trạm thứ nhất, nhưng nó đau khổ ngay khi thấy Khi Con đưa cao lá cờ xanh phất lia lịa. Nhìn ra mặt sông, ngang với gốc đa, nó thấy Rùa thò đầu lên chào nó :

- Anh chạy cũng khá lanh đấy chứ. Nếu anh cố gắng thêm chút nữa thì kịp tôi rồi.

Thỏ thôi thúc :

- Đua tiếp cho rồi, ba hoa mãi.

Rùa đáp :

- Anh đã lại nóng giận rồi. Anh không biết hiện rong và bè đang vướng vào chân tôi hay sao ? Ít ra tôi cũng phải gỡ cho xong cái « vụ rắc rối » này mới lợi được chứ !

Thỏ sốt cả ruột nhưng Rùa cứ thủng thẳng khiến nó càng thêm điên tiết. Trạm thứ hai rồi đến trạm thứ ba, trạm nào Rùa cũng đến trước Thỏ nhưng chỉ chừng mười thước trở lại, khiến Thỏ càng giận mình không

chịu đem hết khả năng để tranh tài. Mỗi khi đến một trạm nào, Rùa đâu đã chịu ra lệnh khởi hành ngay, hết lấy có chân bị vọp bẻ đến cơn ho đang nổi lên chưa thể lội được. Thỏ thấy Rùa chọc tức mình một cách quá sá, nhưng trót đã giao hẹn với nhau rồi, đâu có thể bỏ cuộc được !

Trạm chót dài hơn hết mới thật sự định đoạt hơn thua. Thỏ nghĩ bụng : Dầu mình bị quất mấy chục roi đi nữa, nhưng được năm quan cũng vẫn hơn. Tục ngữ đã nói : «Đồng tiền liền khúc ruột », bị quất hết sức chọt da chảy máu là cùng.

Tuy đã quá thâm mệt, nhưng bao nhiêu sức lực còn lại Thỏ quyết đem ra tranh hùng, như ngọn đèn cạn dầu bùng sáng lên trước khi tắt.

Không phải nó chạy, cũng không phải nó nhảy mà nó phóng vùn vụt khiến người ta có cảm tưởng chiếc tên đang bắn đi. Khi sắp đến mức ăn thua, nó không kể gì nguy hiểm đến tánh mạng, văng mình tới trước năm sóng sượt trên mặt đất.

Nhưng than ôi ! Rùa đã đến trước và từ dưới bờ sông bò lên lãnh giải.

Tất cả đều ngạc nhiên về tài bơi lội lanh lẹn của Rùa và đều thán phục sát đất. Thỏ cũng hết sức lấy làm lạ

khác nào trông thấy ma quỷ giữa ban ngày.

Khi trao một chục quan cho Rùa (năm quan của nó và năm quan của Thỏ), hoan hô nó nhiệt liệt. Rùa đáp lại những lời khiêm nhượng của kẻ chiến thắng :

- Tôi nhờ có dòng nước đưa đẩy, không thì dễ gì hơn anh Thỏ được. Anh mới thật là kẻ tài ba xuất chúng.

Về phần Thỏ, đã bị mất tiền còn bị Khi quất mười lăm roi liên tiếp, nhiều chỗ bị mất từng chùm lông bầy cả da thịt. Nai phải dìu nó về trong một tình trạng bi thảm.

CHƯƠNG VII

THỎ VÀ BÒ CÁI

Thỏ Cái từ trong nhà chạy ra, cảm ơn Nai rồi đưa chồng vào phòng nằm nghỉ. Nó chạy đi kiếm lá, nhai đắp vào những nơi bị lằn roi còn in dấu. Áp con ngủ xong, nó lẳng xẵng bên Thỏ Đực suốt đêm không rời chồng nửa bước. Nó thương chồng bị thất bại nhục nhã lại mất năm quan, một số tiền rất lớn đối với một gia đình thanh bạch như gia đình của vợ chồng nhà Thỏ.

Thỏ Cái an ủi chồng :

- Hơi đâu mà buồn mình ! Ở đời thắng bại là lẽ thường. Còn năm quan tiền, nếu chúng mình biết ăn tiêu dè sẻn, khéo thu vén thì chẳng bao lâu gom góp đủ số tiền ấy.

Chỉ mấy ngày sau là Thỏ Đực khỏe mạnh. Nhưng vợ nó lại nằm mãi trên giường không dậy nổi. Phần vì phải cho con bú, phần săn sóc chồng suốt hai đêm liền không chợp mắt, phần tiếc của. Khi thấy Thỏ Đực lấy năm quan tiền bảo là để đi đánh cuộc với Rùa, nó cười Rùa không biết lượng sức. Nó chắc mẩm thế nào Thỏ Đực cũng thắng, năm quan trở thành mười, tha hồ ăn tiêu phung phí, cuộc đời lên hương biết bao ! Nào ngờ chỉ trong có một buổi chiều món tiền hết sạch, không còn lấy một đồng dính túi.

Thỏ Cái khi nóng khi lạnh bất thường. Lắm lúc trùm hai ba lớp chăn, kín mít từ đầu xuống chân, nó vẫn run bần bật kêu van rét quá không sao chịu nổi. Thỏ Đực thương vợ phải bán hết của gia bảo, mời thầy thăm mạch hốt thuốc cho Thỏ Cái. Thỏ con bú không được gào thét cả đêm. Bố nó khuấy một ít bột gạo đút cho nó, nó chỉ nhấp nhấp đôi chút rồi thì khóc vang lên không chịu ăn nữa. Thỏ vừa ru vừa hát nhưng Thỏ con vẫn không chịu nín.

Trời mới mờ mờ sáng, Thỏ đã vội đẩy cửa bước ra ngoài, tay cầm một cái bát. Nó đến nhà Bò cái xin sữa. Nó nói đã cạn lời nhưng Bò vẫn không chút động lòng, lắc đầu nguây nguẩy đáp « Sữa chưa đủ cho con tôi bú, đâu thừa mà cho con anh ?»

Thỏ năn nỉ, cái mồm méo xẹo : « Chị nói thế thì còn tình nghĩa xóm giềng gì nữa ? Vì nhà tôi sốt nặng không cho con bú được tôi mới phải sang đây nhờ vả chị, chứ chị đã bao giờ thấy tôi ngửa tay xin chị một thứ gì chưa?»

Bò Cái không đợi Thỏ nói hết câu, đứng định đi ra nhà sau để mặc Thỏ đứng một mình.

Thỏ tiu ngriu, xách bát bước ra khỏi nhà Bò Cái, tìm đến nhà Dê ở xóm dưới. Chị này rộng rãi, thấy ai thiếu thốn thường hay giúp đỡ. Nhưng rủi cho Thỏ là suốt

đêm bày con của nó bú rúc ráy gần cạn cả mấy bầu sữa, chỉ còn lại đầu chùng nửa bát. Thôi thế cũng tạm đủ rồi, Thỏ cảm ơn Dê rồi rít, mang sữa về cho con bú.

Thằng bé bú no, ngủ một giấc ngon lành. Vợ nó uống thuốc vào không còn rên hừ hừ nữa. Thỏ mới nghĩ đến việc từ chiều qua đến giờ mình chưa có gì lót lòng.

Trời mát mẻ. những tia nắng sớm chiếu vào những hạt sương lấp lánh như hoàn chiếu. Những con chuồn chuồn, bướm bướm nhởn nhơ bay lượn. Cỏ non êm dịu, những cành bìm bìm tươi mát, Thỏ vừa nhai từ từ để tận hưởng hương vị ngon ngọt vừa vênh tai nghe chim hót du dương trên những cành cây đứng im lìm hai bên vệ đường.

Bao nhiêu nỗi nhọc nhằn của Thỏ như tiêu tan đầu mất. Nó lại còn lượm được một quả táo ngon lành rơi nằm trên đám cỏ xanh. Thỏ nghĩ bụng : « Khi thằng con thức giấc mà mình cho nó thì nó sung sướng biết bao ? » Thỏ ôm chặt quả táo vào lòng một cách âu yếm. Trong khi ấy thì Bò Cái từ đằng xa lù lù đi đến.

Thoáng thấy quả táo trong tay Thỏ, Bò thả giọng đường mật nói :

- Sáng sớm ra đường gặp được đàn ông, cái thứ đàn ông lạnh chân lẹ miệng như anh thì thật còn gì may mắn

hơn nữa ? Hồi hôm tôi vào nhà trong có chút việc, khi trở ra định vắt sữa cho cháu thì anh đã đi đâu mất rồi, tôi chạy theo gọi mãi không được.

Thỏ vẫn còn tức nhưng nó không nói gì. Rõ ràng mới đầu hôm đây, mục từ chối một cách tàn nhẫn, nay nói ngọt ngào trơn tru như thế mà không biết ngượng, chắc là mục muốn giở trò gì đây.

Bò nói tiếp :

- Táo đâu mà anh cầm trên tay thế ? Thằng con út tôi chẳng thèm gì bằng táo, nếu anh mà cho nó chắc nó sung sướng lắm.

Thỏ ghét con người trơ tráo định nói mát ít câu, nhưng nghĩ sao lại thôi. Trong trí nó bỗng nảy ra một ý kiến. Nó ngược mắt nhìn cây táo nói :

- Sức yếu như tôi mới phải ngửa tay nhờ kẻ này người khác, còn khỏe mạnh như chị muốn bao nhiêu lại chẳng được, hà tất phải xin ai ?

- Anh bảo tôi kiếm đâu ra mà muốn bao nhiêu cũng được ?

- Nếu chị chịu nghe theo lời tôi !

- Anh thử nói xem. Phải thì tôi nghe bằng không thì thôi.

- Chị đã có sức mạnh lại có cặp sừng nhọn hoắc. Chị hãy lùi ra thật xa đứng cách cây táo chừng mười thước rồi vọt chạy tới húc thật mạnh vào thân cây như lúc nổi cơn nóng giận chị húc anh ở nhà ấy mà ? Quả sẽ rơi xuống như mưa tha hồ mà lượm.

- Anh đừng nói bậy, có bao giờ tôi lại húc nhà tôi ? Vợ chồng tôi ăn ở với nhau thuận hòa lắm. Nhưng ý kiến của anh hay đấy. Cám ơn anh nhiều.

Bò cái đứng một nơi cách cây táo chừng vài chục thước, mắt long lên sòng sọc, đầu hơi cúi xuống và cặp sừng chĩa tới đằng trước như đang đối diện với kẻ thù hung ác. Chị nhảy lóc cóc, lao mình đâm tới một cái rất mạnh. Nhưng ô hô, cặp sừng của chị cắm sâu vào thân cây không sao rút ra được.

Thỏ cười ha hả nói :

- Vừa rồi bà chị bảo : Khi bà chị trở ra định vắt sữa cho cháu thì tôi đã đi mất rồi. Như thế tỏ ra bà chị quá tử tế với cháu. Bây giờ tôi xin bái lãnh món quà bà chị đã định cho cháu.

Nói đoạn, Thỏ ba chân bốn cẳng chạy về nhà, xách đến một cái thùng. Nó đứng ở phía hai chân trước của Bò, đặt cái thùng ngay dưới mấy núm vú mà nặn. Bò càng bảo thôi, Thỏ càng tiếp tục nặn gãi. Bò tức tối dậm

hai chân sau đành đập nhưng không sao rút cặp sừng ra được.

Khi sữa đã chảy gần được hai phần thùng, Thỏ nói : « Còn bao nhiêu tôi để dành phần cho mấy đứa con của chị đó. Chị gắng ăn khá nhiều cỏ vào để thêm sữa cho con bú, cảm ơn chị nhiều ».

Nói xong nó xách thùng sữa chạy hối hả về nhà.

Bò Cái giận càn hông, nhưng khi rút sừng ra được thì Thỏ đi đã quá lâu rồi không sao đuổi theo kịp nữa. Nhìn đến mấy cái vú lép kẹp nó tiu nghỉu. Nhưng có một điều an ủi là nó lượm được ba bốn quả táo mang về nhà cho con.

CHƯƠNG VIII

BÍ MẬT BỊ BẬT MÍ

Thỏ thường trở ra bờ sông, nhưng không ghé vào quán Nghinh Phong để tán phét như những lần trước nữa. Nó cúi đầu vừa đi vừa suy nghĩ : « Mấy trạm đầu mình tưởng đã thắng được Rùa rồi, không ngờ lại bị bại. Mình chỉ kém nó có năm bảy thước. Cũng tại mình mà ra cả, vì mình không chịu dốc hết toàn lực. Nay mình hãy chịu khó luyện tập rồi nhờ anh Khỉ thách đấu với Rùa may ra lấy lại được số tiền năm quan đã thua hôm trước ». Còn kiếm đâu cho ra năm quan thì nó không nghĩ đến.

Thỏ đổ cát vào bốn cái bị mang tòn ten ở chân chạy lên rồi chạy xuống, chạy xuống rồi chạy lên cho đến khi nào mệt nhoài mới chịu nghỉ. Nó tự bảo : « Trong khi mang những bị cát ta chạy lạnh năm phần, thì khi cởi bị cát ta sẽ chạy lạnh thành mười, mười lăm phần. Mà đã chạy lạnh như vậy thì làm sao thua sút Rùa được vì hiện nay nó hơn ta chỉ có một ít ».

Quyết tâm phục thù nên Thỏ rất siêng năng trong việc luyện tập. Cứ chiều chiều hay những đêm trăng sáng, Thỏ chạy từ quán Nghinh Phong đến gốc đa, từ gốc đa đến bụi tre, ngang qua hốc đá đến Bến Đò thì dừng lại. Nó vừa chạy vừa nhìn về phía con sông đang êm đềm

chảy rồi tưởng tượng Rùa đang bơi hì hục một cách nhọc mệ và sau nó cả một đoạn dài.

Một con Chuột nước từ bờ sông đi lên đứng xem Thỏ tập dượt. Nó hỏi Thỏ :

- Này anh Thỏ, anh chạy làm gì mà nhọc xác thế ?

Thỏ thờ dài đáp :

- Cái nhục này không rửa không được chị ạ. Thỏ mà thua Rùa thì là cả một câu chuyện ngược đời không ai tin được. Thế mà không ngờ lại là sự thật trăm phần trăm. Nay tôi cố sức luyện tập quyết đánh bại Rùa để ngửa mặt lên không thẹn với trời, cúi mặt xuống không thẹn với đất.

Chuột cười khanh khách khi nghe câu nói quan trọng của Thỏ. Nó đã định chuyện đầu bỏ đó, nói đi nói lại người ta lại bảo đàn bà hay mách lẻo. Nhưng thấy Thỏ luyện tập một cách khổ sở nó cũng thương tình, nên bảo với Thỏ :

- Này anh Thỏ ơi ! Cho dẫu anh rèn luyện bao nhiêu đi nữa cũng vô ích mà thôi, anh không sao thắng Rùa được.

Thỏ ngạc nhiên hỏi :

- Tôi chạy dở lắm à ?

- Anh chạy đâu có đỡ ! Rùa còn đỡ hơn anh nhiều.

- Chị này nói lạ, tôi không hiểu gì cả. Rùa chạy đỡ sao lại về đích trước tôi, hay nhờ có thần Hà Bá phù trợ?

Chuột lại phì cười :

- Khúc sông này thì làm gì mà có Hà Bá ? Anh chuyên môn phỉnh phờ thiên hạ, nay bị Rùa gạt trở lại là phải rồi. Vỏ quít dày, móng tay nhọn là thế đó.

Thỏ nằn nì :

- Chị hãy nói rõ cho tôi nghe với nào ? Úp mở làm tôi khó chịu lắm. Tôi thấy Rùa về trước tôi rõ ràng chứ đâu có mà mắt tôi được !

- Tôi sống trên con sông này, gì mà tôi chẳng hay? Trạm thứ nhất vợ của anh Rùa đã đứng chực sẵn từ trước. Trạm hai và trạm ba thì về phần hai đứa con của anh. Chị Rùa và hai con nhô đầu lên khỏi mặt nước, anh ở trên bờ nhìn xuống đâu có phân biệt được ? Anh đã làm về hình dáng còn làm luôn cả giọng nói nữa. Không phải mình anh mà Khỉ con, chị Nai, chị Ốc Sên cũng không tránh được sự lầm lẫn ấy. Chị Rùa và hai con kéo dài hết chuyện này đến chuyện khác, cố làm cho anh mất khá nhiều thì giờ, trong khi ấy anh Rùa từ bên nước quán Nghinh Phong mãi miết lội thẳng một

mạch đến Bến Đò để thắng cuộc. Kể ra thì anh Rùa đã dùng mưu gian nhưng cũng phải hết sức cố gắng mới hơn anh được. Đáng khen là ở chỗ đó.

Thỏ tự giận mình, bứt mạnh một nắm tóc, nói với Chuột :

- Tôi tự phụ thông minh tài trí đâu ngờ lại bị mắc lừa một cách dễ dàng như vậy ! Trước đây Rùa cũng đã dùng mưu bắt tôi mà dâng cho Đại vương Sư tử. Câu nói của chị thế mà đúng : « Vô quít dày thì có móng tay nhọn ». Nhưng dầu sao tôi cũng phải trả thù Rùa một phen.

CHƯƠNG IX

THỎ TRẢ THÙ RÙA

Khi nghe chuột tiết lộ chuyện Rùa chơi xấu nó, Thỏ nhất định phải trả thù cho bằng được, nhưng nó chưa nghĩ ra nên trả thù như thế nào.

Nó đang đi lang thang ra chiều tư lự thì gặp hai vợ chồng Ngỗng Trời đứng rình bắt cá một bên bờ sậy.

Thỏ quen biết hầu hết loài thú con loài chim thì chẳng có bao nhiêu. Nó chơi thân với Quạ làm tổ trên cây gạo ngay trước mặt nhà nó. Thỉnh thoảng hai bên lại biểu nhau vật này vật nọ. Chim sẻ thì ra vào như người trong nhà. Chúng lượm những hạt thóc còn sót lại trong đồng rơm mà vợ chồng Thỏ chất đầy hang để mùa đông sưởi cho ấm.

Hai vợ chồng Hoàng anh lâu lâu mới ghé lại một lần vào tuần trăng sáng. Thế nào Thỏ cũng giữ lại ăn cơm và đêm đó nhất định Thỏ tổ chức một cuộc trình diễn văn nghệ cho bà con lối xóm coi. Để cho được đặc sắc, Thỏ mời thêm chị Sơn ca và anh Sáo Ngà để hát chèo, anh Gõ Kiến đánh nhịp, Khỉ kéo nhị, Chó gảy đàn bầu, còn nó tự đảm nhận việc đánh trống. Thỏ Cái vì bận tiếp khách cho được chu đáo nên không dự vào ban văn nghệ, chứ chị hát bội đóng vai đào điên giả dại qua ải

thì không ai ăn đứt được.

Còn đối với hai vợ chồng Ngỗng Trời, Thỏ thấy lạ hoắc chưa gặp mặt lần nào. Loại chim này thường bay ở những vùng trời biển xa xôi không mấy khi lảng vảng quanh vùng Thỏ ở.

Thỏ xưa nay vốn hâm mộ những kẻ kiến thức. Trong trí của nó vợ chồng Ngỗng Trời bay liệng khắp nơi chắc là hiểu nhiều biết rộng. Nó lân la bước đến làm quen :

- Hai ông bà từ đâu đến đây ? Tôi là Thỏ nhà ở chỉ cách nơi này chừng nửa dặm.

Ngỗng Đực đáp một giọng văn hoa khiến Thỏ càng thêm kính trọng :

- Chúng tôi thường ngao du chôn hải hồ, nay mỗi gót phong trần, tạm dừng lại trong một đôi ngày để viếng thăm giang san cầm tú của bác.

Ngỗng Cái bảo chồng :

- Thiếp trông bác quen lắm, đã trông thấy nhiều lần. Chỉ tiếc vợ chồng chúng ta chưa gặp được cơ hội thuận tiện để làm quen đây thôi.

Ngỗng Đực ngảnh mặt nhìn trời ra chiều suy nghĩ. Nó gật gù bảo vợ :

- Lời nói của nàng rất đúng. Bây giờ tôi mới nhớ ra. Chúng ta gặp bác ngồi chơi trong cung Quảng.

Thỏ biết hai vợ chồng ông khách quý lắm nó với ông Thủy tổ dòng họ Thố, nhưng nó cũng nhận bừa để tự nâng cao giá trị.

Thỏ nói :

- Trí nhớ của ông bà quả không sai chút nào. Mỗi tháng, từ hôm mười ba, khi trăng bắt đầu tròn, dưới nách của tôi mọc ra một cặp cánh. Tôi liền bay thẳng lên cung trăng ở chơi. Đến hôm mười bảy, trăng bắt đầu khuyết, tôi lại trở về hạ giới vì lông cánh của tôi cũng từ hôm ấy rơi rụng lần lần.

Nói đến đây mắt Thỏ như sáng lên, đầu óc nó vừa nghĩ được một mưu kế gì kỳ lạ.

Ngỗng Cái :

- Như thế thì bác hơn hẳn chúng tôi nhiều. Chúng tôi tuy trời đất vẫy vùng ngang dọc, nhưng cũng chỉ quanh quẩn giữa chốn trần gian, đâu được như bác thoát tục lên tiên, kết bạn với Chị Hằng trong cung Quảng ?

Thỏ xoay đôi câu chuyện :

- Thế thì ông bà còn ở chơi bao lâu ?

- Chúng tôi thường thực hành theo câu ca dao : Khi vui chim đậu, khi buồn chim bay. Nhưng ngày mai thì chúng tôi chưa cất cánh, vì nhà tôi còn phải quan sát vùng này để viết cho xong tác phẩm Rừng Xanh Núi Đỏ.

- Thế thì tốt lắm ! Sáng mai, tôi sẽ trở lại giới thiệu với ông bà anh bạn Rùa của tôi. Anh ấy vốn thuộc Thủy tộc, sống dưới nước nhưng ưng dạo chơi trên khô, gần đây lại ao ước được bay liệng trên không như chim trời tung gió. Tôi hy vọng ông bà sẽ giúp bạn tôi thỏa mãn được ước vọng ấy.

Thỏ không đợi vợ chồng Ngỗng Trời hỏi gì thêm nữa, vội vã cáo từ ra về, hẹn sẽ tái ngộ.

Tối về nhà, Thỏ bàn với vợ cách thức trả thù Rùa. Sáng hôm sau dậy sớm, Thỏ vội vã ra đi.

Từ hôm bị bại trong cuộc chạy đua, Thỏ không có dịp nào gặp lại Rùa nữa. Và lại Thỏ cũng cố lánh mặt không muốn gặp.

Đến nơi, Thỏ thấy Rùa đang ăn sáng với vợ bên mỏm đá xanh dòn rêu phủ. Rùa Cái vừa thấy Thỏ liền lặn ngay xuống nước.

Thỏ giả vờ không hay biết gì về việc Rùa gian lận trong cuộc đua. Nó nói :

- Thật tôi không ngờ anh lại lợi lanh đến thế ! Nào phải chỉ mình tôi, cho đến anh Nai, anh Chó Sói hay anh Ngựa cũng bị anh đánh bại dễ dàng.

Rùa cười tự đắc :

- Nói thật với anh, hôm đó nếu chân tôi không vướng phải bèo và rong chắc tôi còn về trước anh một đoạn dài hơn nữa.

Thỏ cố nén giận hỏi :

- Anh có quen với vợ chồng ông Ngỗng Trời không ?

- Rùa dưới nước, Ngỗng trên trời làm sao quen nhau được ?

- Trong khi nói chuyện, tôi tán dương tài bơi lội trên đời có một của anh. Ngỗng Trời nhờ tôi mời anh đến cho hai vợ chồng được hân hạnh làm quen.

Rùa nghe bùi tai liền khệ nệ bò theo Thỏ. Cứ đi một đoạn, Thỏ phải dừng lại để chờ Rùa. Thỏ rửa thắm :

- Ỗ à ỳ ạch như mây mà lừa được tao lấy năm quan ngon lành. Nhưng chuyện này thời mây khổ với tao, mây ơi !

Thỏ dẫn Rùa đến gặp hai con Ngỗng Trời bên bờ sậy.
Thỏ giới thiệu :

- Thừa ông bà, đây là anh bạn Rùa của tôi vừa đoạt chức vô địch thế giới môn bơi lội. Anh lội dưới nước, nhưng thú chạy ngoài đồng nội hay chim bay trên trời cũng không sao lanh bằng.

Rùa đắc chí gật gù cái đầu, mặc cho Thỏ muốn tán hươu tán vượn thế nào tùy thích. Thỏ nói tiếp :

- Trong buổi đầu gặp gỡ, hình như hai ông bà định đưa anh Rùa tôi dạo chơi một vòng giữa không trung để nhìn xem phong cảnh chốn hạ giới, chẳng biết có phải như vậy không ?

Đề tỏ ra mình lịch thiệp, Ngỗng Đực nói :

- Chính chúng tôi cũng muốn làm một việc gì để tỏ lòng ngưỡng mộ bậc anh tài hiếm có trong thiên hạ.

Tuy nói câu ấy nhưng Ngỗng cũng chưa nghĩ mình làm thế nào để đem Rùa đi chơi được. Còn về phần Rùa cũng không muốn tỏ ra mình nhát gan nên chỉ ừ hử cho qua chuyện.

Thỏ đã mang sẵn trong mình một sợi thừng, đưa ra và nói :

- Nếu ông bà muốn đưa anh bạn tôi đi chơi thì chỉ có cách này là tiện hơn cả. Ông bà mỗi người cầm lấy một đầu dây, anh bạn tôi ngậm ở giữa. Khi ông bà bay sẽ xách bổng anh bạn tôi theo, lơ lửng giữa không trung, biết bao thích thú.

Rùa lo ngại hỏi :

- Nếu rui sợi thừng bị đứt thì sao ?

Thỏ cười đáp :

- Anh khéo lo lắm. Anh thử xem : thừng chắc chắn như thế này sao đứt được ?

Rùa chưa hết lo ngại, xây hỏi vợ chồng Ngỗng :

- Nếu ông bà để tuột sợi thừng thì còn gì tánh mạng tôi nữa ?

Ngỗng Cái :

- Chúng tôi xưa nay tánh rất thận trọng. Lắm lúc bắt được giữa biển khơi những con cá lớn xấp đôi, xấp ba bác, phải mang đi hàng chục dặm đường, chúng tôi vẫn phải giữ thật kỹ chứ đâu có thể để cá sảy ra mà rơi xuống đất được !

Nghe thế Rùa được vững bụng nhưng nó vẫn dằn dò :

- Tôi quen sóng chứ không quen gió, ông bà hãy bay chậm chậm một chút kéo tôi hay chóng mặt bất thường.

Ngỗng Đực và Ngỗng Cái lấy mỏ cắn chặt hai đầu dây, từ từ cất cánh, mang Rùa theo nhẹ nhàng như tàu lá.

Thỏ chỉ chờ có lúc đó. Nó tức tốc chạy về nhà huy động nào vợ con, nào chim quạ, chim sẻ, nào bạn bè quanh xóm, hãy kéo nhau đến xem cảnh tượng Rùa thần không cánh mà bay.

Nó đã soạn sẵn câu hát từ hồi hôm, nó ẩn sau một gốc cây để Rùa khỏi trông thấy, bảo tất cả hãy ngược mặt nhìn theo Ngỗng và Rùa. Nó vừa hát vừa đánh nhịp để mấy con kia bắt chước hát theo :

« Tranh tài hơn Thỏ bội phần
Đạo chơi trên ấy Rùa Thần phải chăng ?
Là chẳng phải chăng ?
Giữa trời bay khắp xa gần,
Nhìn xem phải bác Rùa Thần đó không ?
Là không phải không ?»

Khi bỗng lên khỏi mặt đất, Rùa hồi hộp run sợ, nhưng rồi nó cảm thấy dễ chịu ngay. Nhìn xuống bên dưới, Rùa thấy những bụi lau bụi lách bên bờ suối, cây đa cành lá

sum sê bên bờ sông cát trắng, quán Nghinh Phong chị Nai đang chuyện trò với anh Khi. Nó định cất tiếng gọi nhưng không dám vì nó biết hễ nó há mồm thì thế nào cũng rơi xuống đất.

Rùa đang suy ngẫm cái số phận may mắn của nó, sinh sống dưới nước mà liệng trên trời, đồng loại của nó dễ mấy ai được cái diễm phúc ấy ?

Bỗng mấy câu hát ca tụng nó từ dưới đất vang lên khiến nó càng thêm khoái chí. Lòng tự phụ của nó như men rượu cứ dâng cao lên mãi. Nó mắng thăm cái bọn đứng dưới rõ thật ngu ngốc. Rùa thần chính là ta chứ con ai nữa mà hỏi « không phải không ?» và « chẳng phải chẳng ?»

Nó nghĩ một câu hát để đáp lại cho bọn này biết, ngoài cái tài bơi lội, nó còn cái tài ngâm nga nữa. Nó nghĩ ngay được một câu để đối đáp :

Rùa Thần chính thật là ta

Bay quanh bay quất gần xa phục tài.

Nhưng nó mới nói lên được hai chữ « Rùa Thần » liền từ trên cao vùn vụt rơi xuống đập mạnh lên mặt đất đánh « bịch » một cái nó nằm bất tỉnh. Cũng may chỗ ấy không có đá nhọn nên nó chỉ què mất một chân sau.

Hai vợ chồng Ngỗng vội vàng hạ cánh thì Thỏ cũng vừa chạy đến nơi xem thương tích của Rùa nặng nhẹ như thế nào. Ngỗng thấy chuyện không may xảy đến cho mấy ông bạn mới quen biết nên không buồn lưu lại nữa, cáo từ Thỏ bay thẳng vào rừng để thám hiểm.

Trả thù xong thì Thỏ lại hối hận, nó đưa Rùa về nhà, thủy chung không nói gì đến việc Chuột đã tiết lộ cho nó biết mưu gian của Rùa.

CHƯƠNG X

KẼ CẤP BỊ MẮC BÃY

Chồn vừa tậu được một khu vườn xinh đẹp. Nó trồng su, cà rốt, củ cải, cà, ớt, xà lách đủ thứ. Ngày nào nó cũng vun xới, bón phân tưới nước. Hoa màu ngày một tươi tốt, cây lớn vùn vụt trông thấy. Cứ mỗi buổi sáng, buổi chiều, nó chấp tay sau lưng, đi qua đi lại ngắm vườn rau mát dưới cả ruột. Nó nuôi trong đầu óc không biết bao nhiêu là dự định. Bán rau cải nó sẽ sửa sang nhà cửa, may sắm áo quần cho nó và cho vợ và nhất là tậu một chuồng gà vịt để bắt ăn lần, khỏi len lén đến các nông trại rình rập để bắt trộm. Nhớ đến trận đòn của ông chủ trại giáng xuống trên đầu trên lưng mà nó còn rùng mình, nhất là hàm răng nhọn của con Vá cắn sâu vào bắp đùi của nó, may nhờ lạnh chân không thì nó bỏ xác bên cạnh ao nước rồi !

Chồn nhận thấy bao giờ siêng năng làm lụng cũng vẫn hơn. Mới cất có mấy bụi cải, đào bới một ít cà rốt mà nó đã bán được khá tiền, mua hơn mười quả trứng, vợ chồng đánh chén khoái khẩu hết sức.

Nhưng một buổi sáng trở dậy, nó trông thấy vườn rau mà ngao ngán, cổ họng như tắt nghẹn lại. Nó dẫm chân xuống đất thành thịch, nghiêng răng, nắm chặt hai tay để hăm dọa kẻ vô danh nào đó đã dám đến đây mà trộm

của nó hết hai vòng vừa su hào vừa cà rốt, đó là chưa kể những vòng khác bị dẫm nát bừa bãi.

Tối hôm ấy, nó ngồi rình suốt đêm ở ngoài trời để canh chừng tên trộm. Quân gian đâu chẳng thấy, Chồn chỉ thấy ho hen, đau đầu sổ mũi vì cảm sương gió, nằm suốt một ngày đêm không dậy được.

Khi lành bệnh trở ra vườn thì nó thấy bị mất thêm ba vòng rau cải nữa. Nó điên tiết lên, phải tìm cách giết chết tên gian phi mới hả dạ, chứ tình trạng này mà kéo dài thì nó sẽ sạt nghiệp.

Nó chưa nghĩ ra cách nào để bắt gian phi thì chị vú bên nhà vợ sang tin nhạc mẫu của nó mệt nặng trở lại.

Chồn Cái trở về săn sóc mẹ đã hơn tuần nay, trong nhà chỉ còn lại mình nó. Nếu nó cũng đi nữa thì ai trông nom vườn rau ? Nó càu nhàu, nó gắt gỏng, trở lại oán luôn cả mẹ vợ nữa. Mà oán là phải. Cả năm mười hai tháng nó rồi rãi thì giờ lại không chịu đau, bây giờ nó bán ruột bán gan lại nằm liệt chiếu liệt giường không dậy nổi.

Nếu nó không sang thăm bà nhạc thì lỗi đạo rể con, thiếu tình nghĩa đối với vợ. Còn bỏ nhà mà đi thì thằng kẻ cắp sao khỏi trở lại vợ vét, làm sao để bắt được nó mà trả thù ? Rõ thật khó nghĩ !

Chồn chấp tay sau lưng đi qua đi lại không biết bao nhiêu vòng nữa. Cuối cùng nó nhếch mép mỉm cười hăm dọa. Nó lấy một sợi thừng, bắc thang cột một đầu vào cành cây còn đầu kia làm thành thòng lọng. Chồn rào chung quanh thật kỹ, chỉ chừa một con đường hẹp chạy vào vườn rau. Giữa con đường này, nó cắm một cái cọc để giữ dây thòng lọng từ trên cành cây vít xuống. Nó phải nhọc nhằn suốt mấy tiếng đồng hồ mới hoàn thành được cái bẫy. Nó xoa hai tay vào nhau ra vẻ khoan khoái. Nó lẩm nhẩm một mình : « Con hái trộm đào trộm của bố đã nhiều lần rồi, nay bố xử ác với con, con cũng đừng nên trách bố !»

Đặt xong cái bẫy, Chồn yên bụng hết sức, khăn gói lên đường, mang theo một ít trứng gà để biếu bà nhạc.

Kẻ trộm vườn rau của Chồn không ai khác hơn là Thỏ. Sau khi thua hết năm quan, tiếp theo đó, nó phải mất thêm một số tiền mời thầy chữa bệnh cho vợ nên Thỏ trở thành nghèo khó túng thiếu. Những thứ gì để dành lâu nay, hai vợ chồng Thỏ ăn hết sạch.

Một hôm nó đi tìm những nơi nào lương thực dồi dào thì kiếm mà đem về tích trữ. Trước kia chỉ có hai vợ chồng nay có thêm thằng con, nếu không biết lo xa, để đến mùa đông tháng giá, rui có những trận lụt bất thần

xảy ra thì tránh sao khỏi nạn đói !

Khi đi ngang qua vườn rau của Chồn nó đứng lại ngắm nghía. Nó tự bảo : Thằng cha này ngày thường nó lười lắm, chỉ trộm gà trộm vịt là tài giỏi. Sao nay nó lại vun xới được một vườn rau tươi tốt như thế này ?

Trong loài thú chỉ có Chó Sói và thằng này là ghét mình nhất. Hễ gặp cơ hội tốt, thì nó kiếm cách hại mình cho bằng được. Nhưng nó đã muốn hại mình thì việc gì mình lại không hại nó. Chúng ta sẽ hay nhau !

Lý luận như vậy rồi thì tối hôm đó Thỏ đến đào cà rốt, củ cải, xà lách v.v... của Chồn, phần ăn cho no bụng, phần đem về cho vợ con, ăn chán chê rồi còn phơi trên giàn phòng khi đói kém.

Thỏ dò biết rất rõ ràng về tình hình trong nhà của Chồn. Nào là bà nhạc ốm nặng chị vợ phải trở về săn sóc, chỉ còn có mình Chồn hiu quạnh, nào là vì Chồn ngồi rình ngoài trời mà phải bị cảm sương cảm gió lên cơn sốt suốt ngày đêm...

Lần này, Thỏ núp trong hốc cây, thấy Chồn đi ngang qua, tay xách cái bọc trứng. Nó đoán là Chồn sang thăm bà nhạc. Thỏ như mở cờ trong bụng, mừng sẽ được tự do thao túng. Nhưng nó không rõ, Chồn đi như thế bao lâu mới về ? Thỏ biết trước, chuyện này mà Chồn nắm

được nó thì nhất định tính mệnh của nó không còn. Nó phải thận trọng lắm mới được. Nó theo rình Chồn và đi sau một quãng khá xa để Chồn khỏi trông thấy.

Khi Chồn vào nhà vợ rồi, Thỏ nằm nép ngoài bờ rào nghe ngóng. Mặt trời đi khuất từ lâu và bóng tối đã phủ xuống. Thỏ yên trí Chồn sẽ ở lại suốt đêm với bà nhạc và vợ.

Thỏ về nhà ăn uống xong, chờ canh khuya thì đến vườn rau của Chồn. Trời mờ mờ. Ánh trăng le lói như một ngọn đèn cạn dầu. Gió hiu hiu thổi, bốn bề lặng lẽ. Thỏ hoàn toàn vững bụng. Trên vai mang một cái dây to tướng, nó định bụng chuyến này phải làm một mẻ cho sạch cả. Vì ngày mai Chồn về, biết đâu vợ nó không về theo, thì để gì đã hái trộm được nữa.

Không như hai lần trước phải đục bụi, đục bờ, lần này Thỏ đi vào cửa chính. Nhưng vừa đến nơi thì nó vấp phải cái cọc đầu đinh. Nó cúi nhỏ cái cọc thì vụt một cái, cành cây bị níu xuống nay bật trở lên, dây thòng lọng nắm chặt lấy chân Thỏ treo lên, đưa tòn ten qua lại giữa không khí. Đau cha chả là đau ! Chưa bao giờ Thỏ bị treo ngược lên như vậy. Nó có cảm tưởng ruột gan như đảo lộn và càng vùng vẫy gút dây càng siết vào, chân càng đau đón hơn.

Nó tự mắng thầm : « Rõ đã tốt phước chưa ? Ai bảo mày trộm cắp ? Bị trừng phạt như thế này là đáng đời lắm rồi còn oán thán gì nữa ? Sáng mai, Chồn trở về, chưa biết nó sẽ xử trị mày như thế nào ? Nó xé xác mày ra cũng chưa biết chừng. Chồn là một thằng lưu manh gian ác, nó cố tâm hãm hại mày thật đó, nhưng mày đâu có quyền cướp công mồ hôi nước mắt của nó ? Nếu chỉ chờ kẻ khác làm lưng khó nhọc rồi mày đến trộm về ăn thì còn đâu là lương tâm, là công bình nữa ? Bạn bè thân thuộc, khi trông thấy mày bị treo trên cành cây như thế này vì trộm cắp thì nhục nhã biết bao ? » Nó tự mắng nhiếc một hồi như thế rồi ngủ quên đi lúc nào không hay.

Mặt trời tuy chưa nhô lên cao nhưng ánh sáng đã chan hòa khắp mọi nơi. Bóng tối chỉ còn lờn vờn trong những lùm cây bụi rậm. Bầy chim ló đầu ra khỏi tổ, nhìn Thỏ với một vẻ ngạc nhiên. Chúng hỏi nhau :

- Anh ấy tập thể dục đấy à ?

Một con ra mặt thạo cãi lại :

- Chúng mày không biết cóc gì cả. Anh ấy tập dượt để đóng trò vì hình như có một ban xiếc sắp trình diễn cho mọi người xem.

Thỏ thấy Chồn từ đường xa đi lại. Trống ngực nó đánh bình bịch bình bịch như trống đua trái. Toàn thân nó run lên bần bật, nó nhắm nghiền đôi mắt lại đành liều với số phận.

Bỗng nó nghe có tiếng hỏi :

- Này cậu Thỏ, chú tôi có nhà không ?

Thỏ hoàn hồn nhìn lại thì ra Chồn Cháu mà Thỏ đã từng nhiều lần gặp mặt.

Thỏ đáp giọng bình tĩnh :

- Chú anh đi vắng rồi và mãi chiều nay mới về.

- Thế còn cậu làm gì mà treo chân treo cẳng như vậy?

- Tôi ấy à ? Anh không thấy rõ sao ? Chú anh thuê tôi canh chừng vườn rau này vì sợ có kẻ hái trộm, cứ mỗi tiếng đồng hồ chú anh trả cho tôi một quan tiền. Tính từ đầu hôm đến giờ tôi được chín quan rồi đấy. Và từ giờ đến chiều tôi còn được thêm mười quan nữa vị chi mười chín quan cả thầy.

Chồn cháu nghe nói đến một số tiền quá lớn thì thèm nhưng cũng chưa hiểu rõ nên hỏi tiếp :

- Nhưng sao canh gác cậu lại phải treo chân lên như thế ?

- Rõ anh không hiểu gì cả. Chú anh đi vắng không thể kiểm soát được, sợ tôi bỏ đi chơi mà vẫn lãnh tiền nên yêu cầu tôi phải để chú anh treo chân lên cho được chắc chắn.

Chồn cháu thỏ dài nói :

- Không giấu gì cậu, độ này tôi túng quá định đến xin chú tôi một vài quan để về lợp lại mái tranh kéo bị nước dột ngay nơi chỗ tôi nằm không sao ngủ được. Không ngờ chú tôi lại đi vắng.

- Nghe anh nói tôi cũng không đành lòng. Thôi thì tôi nhường cho anh canh vườn rau này từ giờ cho đến chiều. Chú anh đưa ra bao nhiêu, tôi và anh sẽ chia hai phần bằng nhau mỗi người một nửa.

Chồn cháu tính nhảm : Lẽ ra thì nó được mười quan mà Thỏ được chín. Nhưng thôi chia cân cũng được. Số tiền mười quan đối với nó trong lúc này quá lớn lao không sao tưởng tượng được.

Thỏ bày cách cho Chồn Cháu bắc thang leo lên tháo gút dây để Thỏ lôi chân ra rồi tra chân của nó vào.

Trước khi từ giã, Thỏ nói :

- Nếu tôi về chậm thì anh giữ hộ số tiền cho tôi và đừng có tiêu đi nhé !

Chồn vừa đưa lắ lu theo gió vừa đáp bằng một giọng cảm động :

- Cậu đã giúp tôi qua cơn túng thiếu lẽ đâu tôi lại tham lam xén bớt số tiền của cậu ?

Trải qua một đêm ở nhà bà nhạc, Chồn nóng ruột như lửa đốt. Nó trông cho mau sáng trở về xem lại vườn rau. Nó vừa đi vừa chạy, ai hỏi gì cũng không đáp. Từ xa, nó thấy một con vật đang đưa tòn ten dưới cành cây, nó khoái chí hết sức.

Nó tự bảo : « Chồn ơi, trí thông minh của mày thật chẳng ai bì kịp. Mày mà đặt bẫy thì kẻ gian phi dẫu tài giỏi đến đâu cũng không tài nào thoát được. Quân trộm cắp phải bị trừng phạt một cách thật xứng đáng ».

Nó bẻ một cành cây, thủ sẵn sau lưng, bước nhanh đến, không cần tra hỏi lời thôi, vụt mạnh vào lưng Chồn cháu không chút xót thương.

Chồn cháu hai mắt nhắm lại đang ngủ một giấc mơ màng. Nó mộng thấy mười quan vấn quanh lưng quần nó. Nó tháo ra thả từng đồng một từng đồng một, bỏ vào lòng bàn tay của vợ nó đang ngửa ra để hứng lầy. Nó thích chí cười khách khách, vợ nó cũng vui sướng cười theo. Nhưng bỗng đâu có tên cướp xông xộc tông

cửa nhảy vào. Vợ nó hoảng hốt hét lên một tiếng rùng rợn. Nó giật mình tỉnh giấc thì nghe đau nhói sau lưng. Mở mắt nhìn gương mặt hùng hổ của chú nó cũng đủ khiếp. Ngọn roi vẫn tiếp tục mết vào lưng nó.

Chồn cháu la lớn :

- Cháu giữ vườn cho chú, chú chưa trả tiền công còn lấy gậy phang vào lưng cháu là nghĩa lý làm sao ?

Nó vừa xuýt xoa vừa quằn quại cái lưng trông rất thảm hại.

Chồn ngừng tay hỏi :

- Ai bảo mày giữ vườn ? Mày còn bịa chuyện định đánh lừa tao à ?

- Dạ cậu Thỏ bảo cháu.

Nghe nói hai tiếng cậu Thỏ, Chồn đoán ngay là có việc gì bí ẩn chứ chẳng không.

Chồn cháu thuật lại việc gặp Thỏ đang treo chân trên cành cây... Thỏ giao lại việc giữ vườn rau cho nó v.v... Chồn tức giận lấy gậy đánh sần sạt vào bụi cây cho hả giận và mắng cháu :

- Mày đàn độn một cây ! Mày phá mất công trình vĩ đại của tao, không thì giờ phút này tao đã đánh nó tan xương nát thịt rồi. Mày ngu lắm, giữ vườn gì lại treo ngược mình lên trên cây ?

Khi đã bớt cơn giận, thương tình cháu bị đòn oan, Chồn vào nhà lấy tiền cho cháu và dặn :

- Bận sau mày đừng có dại dột như vậy nữa. Để tao tìm cách bắt nó cho mày coi.

CHƯƠNG XI

LẬP MÙA BẮT THỎ

Bây giờ Chồn mới rõ, chính Thỏ đã trộm hoa màu của nó. Nhưng nếu tìm bắt Thỏ ngay trong lúc ấy chưa chắc đã được. Nó thừa hiểu Thỏ trốn tránh rất tài tình. Nhưng nếu để lâu lâu một chút, khi Thỏ không nghi ngờ thì thộp cổ nó rất dễ.

Chồn nghe người ta thuật lại điều được điều mất chuyện anh Lừa mang một mối thù trong lòng cho đến bảy năm sau mới trả. Tánh nó thì nóng nảy, không sao để đến bảy năm được, nhưng ít ra cũng phải đủ bảy ngày, còn kế hoạch để bắt Thỏ thì nó đã sẵn có trong cái trí óc thông minh của nó.

Chưa được bảy ngày thì Chồn đã phải tính đến chuyện bắt Thỏ vì một lý do rất dễ hiểu : Nó đói bụng.

Đã hai hôm nay, Chồn không gặp được một con mồi nào để bắt ăn. Gặp Chó Sói nó than thở : « Nếu tao ăn được cỏ non, ăn được rễ cây lá cây thì bao tử của tao đâu đến nỗi còn cào xót xa như thế này ? Khốn nỗi Trời lại bắt tao phải ăn thịt gà thịt vịt, ăn những con thú nhỏ nhỏ. Nhưng chúng nó hễ thoáng thấy bóng tao thì chạy có cờ, đâu chịu nằm yên một chỗ như cây cỏ thành thử tao mới bị con ma đói hành hạ tàn nhẫn như thế này. »

- Sao mày không bắt thằng Thỏ mà ăn thịt ? Chao ôi! Gà vịt ghét tao làm sao thì tao ghét nó làm vậy. Mày mà giết được nó thì tiếng tăm của mày sẽ được lừng lẫy vì chỉ có những bậc kỳ tài mới bắt được cái thằng xảo quyệt tinh quái ấy.

- Chính tao cũng định bụng như vậy đó. Ngoài ra tao còn trả mỗi thù riêng của tao.

- Mày bảo thù riêng gì ?

Chồn thuật lại chuyện Thỏ hái trộm hoa màu của nó và đánh lừa Chồn cháu để thằng này bị đòn oan.

Sói nói tiếp :

- Như vậy mày giết nó danh chánh ngôn thuận lắm rồi, kẻ thức giả không ai cười mày ý mạnh hiếp yếu được.

- Nhưng dẫu sao tao cũng phải nhờ mày một tay. Tao định đi tìm mày đây tình cờ giữa đường lại bắt gặp.

Chồn nghiêng đầu nói nho nhỏ bên tai Sói rồi chúng nó chia tay mỗi đứa một ngả.

Thỏ ngồi lác lư trên chiếc ghế xích đu đọc truyện kiếm hiệp. Cửa lớn, cửa hông đều cài then cẩn thận. Nó hay có cái lối khóa kín cửa như vậy.

Sói lò dò đi đến, gác chân lên, nhìn qua song cửa sổ. Nó cất tiếng gọi :

- Anh Thỏ ơi, có một tin quan trọng lắm không rõ anh đã hay biết chưa ?

Thỏ ngẩng mặt lên nhìn Sói nói :

- Chuyện gì thế, anh ? Tôi đâu có hay biết gì.

- Anh Chồn vừa mới chết. Rõ tội nghiệp. Anh chỉ đau trong vòng hai ngày thôi mà các thầy thuốc đều chạy hết. Sấm nhung đổ vào anh ấy ra rồi cứ thế mà lịm dần, đến hai giờ sáng nay thì tắt thở. Chị Chồn một mình đơn chiếc chẳng biết xoay xở ra sao, nên tôi phải giúp đỡ chị ấy, mua sắm quan tài, mời thầy địa coi cho anh một chỗ để được mồ yên mả đẹp. Anh Thỏ ơi, anh cũng nên sang thăm anh ấy một chút, nghĩa tử là nghĩa tận.

Sói nói xong đưa tay quệt mấy giọt nước mắt.

- Anh ấy với tôi gần đây tuy có những chuyện xích mích, nhưng ông tổ bốn đời của anh và ông tổ ba đời của tôi là đôi bạn chí thân. Ông tổ nhà tôi chết, ông tổ nhà anh khóc như mưa như gió cho nên người thời bấy giờ

mới có câu : Thỏ tử hồ bi (Thỏ chết chồn thương xót). Bồn phận con cháu là phải noi gương tổ tiên. Trước kia các cụ khóc như mưa như gió thì nay anh Chồn chết tôi cũng phải khóc như gió như mưa mới khỏi tỏ ra là thằng vong ân bội nghĩa. Nếu anh cần mua sắm gì xin anh cứ đi trước, rồi chúng ta sẽ lại gặp nhau bên nhà đám.

Khi Sói đi rồi, Thỏ nghĩ bụng :

« Mình mới gặp Chồn hôm trước đây, nó mạnh như voi chẳng có dấu hiệu gì là đau ốm cả. Biết đâu hai tên lưu manh này không bày mưu để hại mình. Cái việc mình phá hại khu vườn của Chồn chắc nó không đời nào tha thứ. »

Đến nơi, Thỏ không vào nhà vội, chỉ đứng thập thò ở cửa lớn. Chồn nằm thẳng đờ trên bộ phản kê ngay giữa nhà, trên mình phủ một tấm vải trắng từ vai xuống đến hai chân. Cặp mắt sắc như dao của Chồn nhắm nghiền lại trông có vẻ hiền lành như một kẻ tu hành.

Thỏ cất tiếng nói lớn :

- Trời ơi ! Anh Sói rõ khờ dại quá chừng. Anh Chồn đã chết đâu mà lo mời thầy coi đất ? Cứ nhìn kỹ nét mặt anh thì đủ rõ. Anh đang ngủ và đang trải qua một giấc mơ hết sức êm đẹp. Anh mơ thấy bắt được một con gà mái tơ. Anh vặt sạch lông, da thịt của nó tron láng rờ

đến đâu vừa mềm vừa mát dưới dưới.

Anh quay nó trên lửa. Chao ôi ! Con gà mới béo làm sao ! Mỡ nó chảy xuống từng giọt, từng giọt trên đồng than hồng, hơi thơm bốc lên ngào ngạt.

Thỏ làm bộ hít từng hơi dài rồi đánh khà một tiếng khoan khoái.

Chồn vốn tánh tham ăn lại thêm hai hôm nay bụng đói mềm, nghe Thỏ nói, nó nghĩ ngay đến những bữa ăn thích thú, không sao cầm lòng được, nước miếng chẳng biết từ đâu cứ mãi miết tiết ra chứa đầy trong hai má. Nó cố gắng chịu đựng để yên như vậy không dám nuốt vì sợ Thỏ biết. Thật là cả một cực hình làm nó khôn khổ. Ác một nỗi, vợ nó ngồi bên cạnh cứ nuốt nước bọt ừng ực. Như ngày thường thì nó đã đánh mụ một bạt tai cho hả giận rồi nhưng giờ đây nó là một con chồn chết và đời nào chồn chết lại đánh chồn sống bao giờ ?

Thỏ lái nhái nói tiếp :

- Thật là nghìn năm một thừa, anh Chồn mới bắt được một con gà thơm ngon mềm mại như vậy. Chắc là chủ nó cho ăn toàn thứ ngũ cốc quý giá, ít ra cũng có trộn ít nhiều hạt sen và nhân sâm xắt nhỏ. Thịt nó nuốt đến đâu biết đến đó, da và xương sụn đều dòn rụm vừa bỏ vào mồm đã tan ngay, ăn hăng chực con trong một lúc hàm

răng cũng không biết mỗi.

Chồn không sao giữ vững bản lãnh được nữa. Như nước lũ tràn qua đê, nước bọt cứ trào ra hai bên khóe miệng, chảy dài xuống gối.

Thỏ thấy vậy cười ha hả tiếp :

- Mình bảo anh Sói khờ dại là đúng lắm. Anh Chồn đang ngủ chứ đâu phải anh Chồn đang chết ? Mình đã từng đến thăm các anh Cáo già, Hồ Ly, Chồn Đền, Chồn xạ, khi còn sống thì các anh ấy như nhóp bần thủ nhưng đến khi chết thì thật là tiêm tât, sạch sẽ chứ chẳng bao giờ để nước miếng đầm đìa hai bên má như vậy bao giờ ? Mình còn nhớ anh Hồ Ly tắt thở đã được một ngày mà vẫn cố gắng ngồi dậy lấy khăn lau mặt mày chân tay sạch sẽ mới chịu nằm xuống cho gia nhân bỏ vào quan tài đem mai táng.

Chồn nghe Thỏ nói tưởng thật. Tuy nó không ngồi thẳng dậy, nhưng kéo chiếc khăn lên lau sạch hai bên má.

Thỏ đánh một phốc nhảy ra sân, mồm la lớn :

- Thỏ này đâu phải đũa đại mà hòng đánh lừa ?

Chồn tung chần nhảy xuống đất đuổi theo thì Thỏ đã biến đâu mất rồi.

CHƯƠNG XII

THỎ LẬP VƯỜN RAU

Sau hai phen thoát khỏi cạm bẫy của Chồn, lẽ ra thì Thỏ vui mừng thích thú vừa đi vừa nhảy, mồm ngêu ngao hát câu :

Thỏ này là Thỏ khôn ngoan

Bọn bây sức mấy mà toan đánh lừa.

Nhưng lần này, trái với bản tánh thiên nhiên của nó, nó cặm cụi đi, đầu cúi xuống, mặt buồn xo, có mấy con ruồi đậu hai bên mép nó cũng không đuổi.

Thỏ nghĩ rằng : Sở dĩ Chồn lập mưu bắt nó cũng vì nó gây sự trước. Ai không tức khi đang cung quý vườn rau lại có kẻ khác đến đào trộm ? Việc làm xấu xa ấy mãi mãi đè nặng trên lương tâm nó.

Thỏ so sánh nó với Chồn thì xưa nay nó siêng năng hơn Chồn nhiều. Nó lại thuộc hạng sinh sống bằng cỏ cây hoa lá thật nhiên nó rành hơn Chồn, hơn Sói, chỉ chuyên ăn thịt. Thế mà Chồn lập được cả một vườn rau tươi tốt còn nó chẳng làm xong trò trống gì. Rõ như nhuốc.

Thỏ vừa đi vừa nói thầm một mình : « Bắt đầu từ hôm nay, mình phải tự trồng lấy hoa màu mà ăn, nhất định không được giở thói trộm cắp nữa. Khu vườn của mình nhất định phải bảnh hơn vườn của Chồn. Nhưng mình là thi sĩ, thế nào mình cũng phải đặt cho khu vườn một cái tên thật kêu. » Nó tự hỏi : « Mình đặt tên gì bây giờ? » Nó lựa chọn trong trí hết danh từ này đến danh từ khác, cuối cùng nó nói : « Hai chữ Hường Thiện mà nghe được đây. Vì mình quyết chí đi theo con đường lương thiện không còn đeo thói trộm cắp như trước nữa. Vườn đã sẵn tên rồi, mình sẽ trồng những cây gì nhỉ ? Mình phải chọn những thứ cây luôn luôn nhắc nhở đến cái tinh thần biết ăn năn hối cải của mình. Như thế thì nhất định mình phải trồng cải. Nếu mình không biết hối cải, Chồn bắt được lần nữa, nó sẽ thẳng tay hành hạ mình. Lẽ tất nhiên mình phải trồng hành. Mà Chồn đã hành hạ thì phải biết. Nó đánh mình cũng đến bầm gan gập lá lách, vậy mình nên trồng mấy vòng xà lách. Đã lập vườn ra phải ngăn ngừa đùng cho chim đậu, vì chim đậu xuống nó ăn hết của mình còn gì ? Đó là một duyên cớ khiến mình trồng thêm một vài giống đậu. Vun xới, săn sóc chừng ấy thứ cây cũng đủ nhọc xác lắm rồi, nay mình phải nghĩ đến việc rào khu vườn cho thật kỹ. Việc này mình phải nhờ anh Hải Ly một tay mới được. »

Thỏ có một người bạn bất ngờ : con Hải Ly. Hôm ấy Thỏ vừa gặm xong một miếng trong miệng vừa ngon vừa ngọt, cái bụng nó kèn ra, nó cao hứng chạy nhảy tung tăng xem trời bằng ngọn rau má. Nó trông thấy một chiếc xuồng nhỏ chẳng rõ của ai cột bên bờ sậy. Thỏ xưa nay đâu quen việc chèo chống và cũng chẳng biết bơi lội là gì. Thế mà nó nhảy bừa xuống chiếc xuồng con, tháo dây, đẩy xuồng ra khơi. Khi đó nó mới tự biết là ngu dại. Những làn gió quái ác, cứ đưa chiếc xuồng mỗi lúc một xa bờ. Nó cầm lấy hai cái chèo vệt bên này rồi vệt bên kia nhưng nhiều khi không trúng mặt nước nữa. Nó lo sợ, nó hoảng hốt. Làm thế nào để quay vào bờ bây giờ ? Nhìn xa xa nó thấy Chuột nước đang đùa giỡn với con, nhưng vì quá xa nên chắc không trông thấy nó đang ở trong cái bước nguy nan này. Nó tự nhủ : Tuy chưa quen biết không ngờ chị ấy đối với mình lại có cảm tình. Nếu không nhờ chị mách bảo thì mình đâu biết việc Rùa gian lận và có lẽ mãi đến bây giờ mình vẫn còn tập chạy hết hơi hết sức để thi đua với nó. Nếu gọi được chị Chuột đến đây thì chắc chị sẽ sẵn sàng đưa giúp chiếc xuồng của mình vào bờ một cách an toàn.

Thỏ đứng thẳng lên, tay vẫy miệng gọi rồi rút. Xuồng mất thăng bằng chòng chành làm nó hoảng hốt, càng hoảng hốt, nó càng đứng không vững và xuồng càng chòng chành hơn. Rồi thì « tòm » Thỏ lăn nhào xuống nước, xuồng lật úp lại. Nó chơi vơi trong chốc lát quyết

phần đầu với nước, nhưng nước cứ tràn vào mồm, vào mũi, vào hai cái tai dài và nhọn của nó. Thôi phen này mày chết rồi Thỏ ơi ! Nó than thầm trong bụng rồi thân hình cứ chìm xuống không ngoi lên được nữa. Trong khi ướt đẫm cả lông lá mình mẩy, nó nhắm mắt chờ chết thì có một vật gì mà nó không rõ từ dưới cứ đẩy lần nó lên cao cao mãi rồi nó trông thấy ánh mặt trời vui vẻ nó đùa trên mặt nước. Vật ấy đưa nó vào bờ bình yên vô sự.

Mừng được thoát nạn, nó đưa mắt nhìn thì thấy ân nhân nó lông lá hình dáng hơi giống chị Chuột nước nhưng to lớn hơn. Đặc biệt là cái đuôi hơi dài và đẹp, đơm đặc những vảy như trên thân hình chị Trút. Hai chân sau của nó càng lạ hơn vì có những miếng da nối liền các ngón với nhau giống chân vịt.

- Anh là ai mà lại cứu tôi thế ? Ông này thật chẳng bao giờ tôi dám quên.

- Anh không nên nói đến chuyện ân huệ. Ở đời giúp nhau là chuyện thường. Tôi là Hải Ly. Còn anh thì tôi biết đã từ lâu, anh thường chạy nhảy bên bờ sông những đêm trăng sáng. Nhưng không biết lợi sao anh lại chèo xuống ?

Thỏ cười hì hì đáp :

- Loài thú chúng ta hay có tánh kỳ cục như vậy đó. Lắm lúc biết là làm quấy nhưng vẫn làm đến khi ăn năn thì đã muộn.

- Anh quen sống trên khô đâu có thể chịu ướt được, hãy về nhà tôi, cũng ở dọc theo con sông này, cách đây chỉ chừng vài chục thước. Chúng ta còn nhiều chuyện nói với nhau.

Hải Ly mời Thỏ ngồi vào chiếc ghế bành ngay giữa gian nhà, bảo vợ lấy rơm nhúm lửa để Thỏ sưởi cho khô ráo bộ lông óng ả đang dính sát vào mình. Khi Thỏ đã khô ráo rồi, Hải Ly đưa Thỏ đi xem khắp cả ngôi nhà của nó ở. Nhà xinh xắn và ngăn nắp : phòng ăn, phòng ngủ, phòng tiếp khách riêng biệt. Lại có một phòng dành cho mấy chú hải ly con. Phía sau cả là nơi dùng chất lương thực, rơm rạ phơi khô để lót nằm cho ấm khi đông về lạnh lẽo. Nhưng điều khiến Thỏ phục hơn cả là cái bể cạn chứa nước ngay bên cạnh nhà. Hai vợ chồng lấy bùn đắp thành tường cao rồi đào sũng xuống lòng đất như một cái hố cạn. Bên ngoài bức tường bùn, Hải Ly sắp gỗ và cành lá để giữ cho tường khỏi ngập. Mùa nắng bao giờ hai vợ chồng cũng đủ nước dùng ngay cả những khi sông hồ bị khô cạn. Còn gặp mùa nước lớn, Hải Ly lại có thể đào những đường rãnh, tháo nước ra ngoài để nhà cửa khỏi tràn ngập.

Từ hôm Hải Ly cứu Thỏ thoát tai nạn, hai đứa kết thành đôi bạn thân. Hải Ly thỉnh thoảng đưa Thỏ đi xem hai vợ chồng nó đốn cây. Thỏ chưa từng thấy một con thú nào có hàm răng bén nhọn như Hải Ly. Chúng gặm quanh như để vạch dấu rồi cứ theo đó gặm sâu vào mãi. Chẳng bao lâu thân cây to lớn chỉ còn lại một cái ròn nhỏ ở giữa. Chúng chạy ẩn núp một nơi an toàn để chờ đợi những trận gió. Chẳng bao lâu gió nổi lên và không cần phải thổi mạnh lắm cũng đủ xô ngã cả thân cây to lớn, rơi xuống bờ sông đánh âm một tiếng, nước văng tung tóe. Vợ chồng Hải Ly nhảy ngòi trên thân cây, tia sạch cành lá, xong xuôi, chúng gặm thân cây ra từng khúc ngắn thả xuống sông, đoạn chúng lội theo, rồi lẫn lộn vào nhà để dùng những công việc cần thiết.

Thỏ chọn một khoảng đất, cũng trên bờ sông và ngay trước nhà nó để lập vườn rau. Nhờ vợ chồng Hải Ly giúp đỡ một tay nên Thỏ rào quanh vườn rất kỹ... chỉ chừa một cái cổng hẹp để dễ canh gác. Nó kết rơm làm thành con bò nhìn trên tay cầm lá cờ, đem cắm ngay giữa vườn. Từ hai cánh tay của bò nhìn có những sợi dây dài chạy thẳng xuống tận hang, cột vào chiếc võng. Mỗi khi gia đình nhà Thỏ ngòi đu trên võng kéo luôn mấy sợi dây làm chuyển động cánh tay bò nhìn phát cờ lia lịa. Nhờ thế mà bây chim hoảng sợ không dám đậu

xuống ăn hạt giống của Thỏ vãi.

Vì biết rõ tánh chất của các loại rau thứ nào hợp với loại phân gì, thứ nào cần phải tưới nước nhiều ít nên Thỏ trồng cây rất có kết quả. Rau đậu lớn mau và lớn mạnh. Nếu so sánh thì vườn rau của nó mau tốt hơn vườn rau của Chồn nhiều.

Nhưng giàu có thì dễ sinh ra hà tiện. Không phải nó giàu tiền, nhưng giàu xà lách, cải và đậu. Hai vợ chồng và đứa con chỉ dám ăn rất ít, còn thì định kêu người đến bán.

Chỉ mới trong ý định chứ chưa kịp thực hiện thì một buổi trưa, nó đi kiếm phân ngựa trở về, thấy một con Sấu to lớn, không biết từ dưới sông bò lên hồi nào, nằm chềnh ềnh giữa vườn rau, cái đuôi vạt qua vạt lại. Một phần lớn rau đậu bị nát bậy. Cái hàng rào mà nó tưởng là kiên cố chỉ đủ sức ngăn chặn những con thú nhỏ và yếu chứ đối với Cá Sấu thì nó chẳng coi ra gì.

Thỏ ngấm khu vườn mà như đứt từng khúc ruột, nhưng sức nó thì làm gì nổi Sấu ?

Nó tự nghĩ : « Đối với con ác thú khổng lồ này, ta chỉ có cách xuống nước mà van xin nó là hơn cả. » Thỏ bước vào, đứng bên cạnh Sấu, lễ phép nói :

- Ông ơi ! Cả gia đình con sống nhờ cái vườn rau này. Vợ chồng con thức khuya dậy sớm, đổ mồ hôi sôi nước mắt mới gây dựng được bấy nhiêu, không ngờ ông đâm hư sạch cả. Nếu ông bò trở lại xuống sông thì con đội ơn ông nhiều lắm. »

Sấu như không thèm để ý đến những lời năn nỉ của Thỏ. Nó trườn tới một cái nữa đẩy mạnh, làm con bò nhìn ngã lăn ra đất, giày xéo thêm mấy bụi xà lách và một đám cải xanh tươi.

Thỏ nói tiếp :

- Ông không nghe lời con thì con khóc đây này. Con khóc thật tình, nước mắt rờn rờn chảy xuống chứ không phải năm ba giọt giả dối như ông đâu !

Sấu không chút cảm động. Nó lim dim cặp mắt, rồi nhắm trít lại, cất tiếng ngáy khò khò, không hay biết trời đất là gì nữa.

Thỏ tự bảo : « Mình van xin ông ta cũng coi thường, mình dọa khóc ông cũng không buồn lưu ý thế thì mình chỉ có cách dùng biện pháp mạnh. »

Nó vào nhà cùng vợ con đem rom rạ, cành lá khô, chất quanh mình Sấu. Sấu ngủ mê man không hay biết gì. Khi lớp cành lá khô đã lên cao vây lấy Sấu ở giữa, Thỏ mới bắt đầu trận hỏa công.

Rơm rạ bốc cháy, củi khô nổ răng rắc, khói xông mù mịt vào mũi và mồm Sáu. Nó ho, nó sặc, nó ách xì, nó trào nước mắt ra. Bây giờ thì Sáu đã tỉnh hẳn. Nó nhìn bốn phía, ngả nào cũng lửa và lửa. Nó đâm sợ. Thôi cũng đành liều. Nó nhắm kín hai mắt, văng mình qua đống lửa, bò lạnh ra khỏi đám cháy. Tuy da nó dày nhưng cũng bị phỏng nhiều nơi. Nó đau đớn, ngảnh mặt nhìn lui, thấy vợ chồng Thỏ ẩn sau gốc cây đang cười rúc rích. Nó lớn tiếng hăm dọa :

- Chúng bây liệu chừng mà xuống mức nước và vớt bèo ! Tao mà vớ được thì nhai xương cả vợ chồng con cái.

Vợ chồng Thỏ biết không sao tiếp tục chăm sóc khu vườn được nữa. Vì trồng cây thì phải bỏ phân, phải tưới nước. Sáu đã hăm dọa như thế thì cũng có ngày nguy đến tánh mạng.

CHƯƠNG XIII

GIÚP ĐỠ NGỰA

Thế là vợ chồng nhà Thỏ và đưa con phải dời đi ở nơi khác.

Gánh cực mà đồ lên non,
Cong lưng mà chạy, cực còn chạy theo.

Trong thời gian gần đây, Thỏ toàn gặp chuyện không may. Nay tạo lập được vườn rau, nó tưởng có thể nhờ đó mà trở nên khá giả, không ngờ chỉ một buổi trưa, Sấu phá tan hoang, những thứ còn lại hai vợ chồng hái hết đem theo để dành ăn lần chứ không bán cho ai được nữa.

Hôm đó Thỏ đi kiếm một mảnh đất khác để trồng trọt hoa màu trở lại. Nó tự nhủ thầm : Sách có câu : Đại phú do thiên, tiểu phú do cần (Giàu có to lớn tự trời ban cho, còn tiền bạc vừa vừa đủ xài là nhờ cần kiệm). Mình mà siêng năng làm lụng thì nhất định không nghèo cực được.

Thỏ trở nên lạc quan lại thêm vừa đào được một củ sắn, nó nhai một cách ngon lành. Trong khi ấy nó thấy một con ngựa đi đến. Thỏ ngừng ăn nhìn Ngựa hỏi :

- Cuộc đời tươi như hoa hồng buổi sáng, sao anh lại buồn xo như cây lệ liễu chiều hôm vậy ?

Ngựa nhè nhẹ lắc đầu, nước mắt ứa ra, đáp một giọng tâm tấu :

- Anh bảo hoàn cảnh của tôi làm sao mà vui được ? Tôi vừa bị chủ đuổi ra khỏi nhà. Tôi đâu ngờ có người bạc bẽo như vậy ? Trong thời kỳ niên thiếu, khí huyết tôi đang còn khương cường, ông chủ vuốt ve âu yếm tôi như con. Trong mấy kỳ đua tôi đã liên tiếp giật giải, thâm vào cho ông vô số tiền bạc. Khi chân tôi không còn lạnh lện thì tôi chở ông bà và các cậu đi chơi, tôi mang hàng hóa ra chợ. Làm việc nhọc nhằn, suốt ngày có mấy lúc tôi được nghỉ ngơi. Giờ đây thấy tôi già yếu, chẳng giúp được việc gì, ông chủ không nuôi tôi nữa.

- Nhưng bác được tự do, không bị roi vọt, không phải mang dây cương hàm thiết.

- Từ mấy tháng nay, ông chủ mua được một con ngựa ô khỏe mạnh, lạnh lện chẳng kém gì tôi ngày trước. Bao nhiêu công việc nặng nề ông đều giao cho nó, còn tôi được ung dung nhàn hạ ăn uống no nê, rong chơi đây đó. Cũng vì không dùng tôi làm gì, nuôi mãi hao tốn, nên sáng nay, mở rộng cửa chuồng, ông lấy roi nhip nhè nhẹ vào lưng tôi nói :

- « Bây giờ mày già yếu mất rồi, chẳng lợi lộc gì cho tao, nuôi thêm uổng thóc lúa rơm rạ. Mày muốn đi đâu thì đi, đừng trở về đây làm gì nữa ». Ông chủ lại cười ha hả nói tiếp :

- « Nếu mày tỏ ra là mạnh hơn cọp thì tao sẽ cung dưỡng như trước, tao đã nói thì nhất định tao giữ lời ».

Ngựa nhỏ vài ba giọt nước mắt nói tiếp :

- Anh Thỏ ơi ! Anh thử nghĩ câu nói của ông chủ tôi mới vô lý làm sao ! Trong chốn rừng xanh núi đỏ này đã bao giờ anh thấy ngựa mạnh hơn cọp chưa ? Huống hồ con ngựa ấy lại là một thứ ngựa già như tôi ?

Thỏ an ủi :

- Trời sinh ngựa, trời sinh cỏ, hơi đâu mà bác phải lo?

- Nãy giờ tôi chỉ mới ăn được có mấy đám cỏ cần cỗi. Chẳng bù lúc ở với chủ, bao giờ cỏ non, thóc lúa cũng đầy đủ chẳng biết thiếu thốn là gì.

- Thế thì bác ăn tạm nửa củ sắn này. Tôi đã no rồi không cần đến nữa. Nhưng hay hơn là tôi thử kiểm xem có mưu kế gì giúp bác được không ?

Thỏ chống tay dưới cằm, cặp mắt lim dim ra dáng suy nghĩ lung lẫm. Một lát sau, nó thở phào một cái khoan khoái, mồm lẩm bẩm : Ngựa mạnh hơn cọp !

Ngựa mạnh hơn cọp ! Đâu phải là chuyện lạ ? Nó bảo Ngựa :

- Được rồi, tôi đã có cách giúp bác, nhưng bác phải nghe theo lời tôi căn dặn.

Ngựa mừng rỡ đáp :

- Anh bảo gì tôi cũng xin vâng cả, miễn đừng quá sức tôi là được.

- Này nhé ! Bác hãy nằm lẩn ra giữa đường giả vờ chết, còn để mặc tôi. Nếu cọp đến gần một bên, bác cũng đừng sợ hãi. Vì kẻ chết đâu biết sợ là gì ? Nếu bác không giữ vững can đảm thì mọi việc sẽ hỏng bét cả.

Dặn dò xong, Thỏ chạy vào rừng đi lũng khắp nơi thì gặp được một con cọp đang nép mình sau một tảng đá lớn rình mồi. Xa xa, hai con nai nhô cao cặp sừng lên khỏi lùm cây, đứng cạnh nhau trò chuyện. Chúng không biết là đại họa sắp xảy đến cho chúng.

Thỏ nghĩ thầm : « May mà mình đến kịp, không thì cặp nai ngơ ngác này toi mạng rồi còn gì ». Nó lớn tiếng chào :

- Thưa ông Hồ !

Cặp nai ngảnh nhìn về phía Thỏ, thoáng thấy bóng Cọp, hồn vía không còn, lao mình qua lùm cây, vụt một cái biến mất.

Sắp sửa vô được miếng mồi ngon thì cái thằng oắt con đáng ghét này đến phá đám, Cọp cau mày tức giận, gầm một tiếng như sấm dậy, đưa thẳng cánh tay ra định bạt tai Thỏ.

Thỏ nhảy lùi ra đằng sau ba bước, chấp tay vái lạy vái đê, nói liếng thoảng :

- Con đem đến cho ông một tin mừng, ông nữ xử tệ với con ?

Nghe nói có tin mừng, Cọp hơi vui vui một chút liền hỏi :

- Tin gì mà mây bảo là tin mừng ?

- Trong khi con đi đào khoai, đào sắn để ăn thì giữa đường con trông thấy một con ngựa nằm lăn kên ra chết. Chao ôi ! Trông nó mới to béo ngon lành làm sao ! Con vì trót tu hành, ăn trường trai, không quen ăn mặn, thành thử chỉ nhìn mà chảy nước bọt chứ không dám đụng đến, dẫu chỉ nhai một miếng cỏ con. Biết ông vốn hay thèm thịt nên con đi kiếm ông. Thật là nghìn năm một thuở. Ông mà chần chờ một chút, chỉ một chút xíu thôi, kên kên, chim ưng, phụng hoàng hay được,

chúng hạ xuống rĩa ráy trong một lúc là hết sạch.

Cọp nghe bùi tai, cất bước đi theo Thỏ, nhưng trong bụng nửa tin nửa ngờ vì cái danh hiệu Thỏ Láo là không ai không biết.

Đến nơi, Cọp mừng rỡ khi trông thấy một con ngựa nằm nghiêng mình giữa con đường chạy thẳng vào khu rừng rậm. Cọp định vồ lấy ngựa thì Thỏ vội ngăn :

- Thưa ông, trên con đường này, những lão tiều phu, những bọn thợ săn thường hay qua lại. Ông mà xoi ngay tại đây thì bất tiện hết sức. Không những bất tiện mà còn nguy hiểm đến tánh mạng của ông nữa. Chỉ một vài mũi tên độc của bọn chúng, thừa đủ đưa ông về chầu Diêm Chúa rồi.

Cọp cau mày hỏi Thỏ :

- Thế thì tao phải làm thế nào ? Chẳng lẽ nhìn ngựa mà nhịn thềm ?

- Đó là con trình bày lẽ thiệt hơn phải trái đấy thôi, chứ con đâu dám khuyên ông nhịn thềm ? Tuy thế con đã có cách giúp ông.

Cọp nóng nảy hỏi :

- Cách gì mà y thử nói mau lên. Nước bọt của tao chảy xuống quá nhiều rồi không sao chịu nổi nữa.

- Bây giờ xin ông ngồi yên cho con cột chặt ông vào xác ngựa rồi ông lôi nó về hang. Khi đó hẳn là không còn ai dám quấy rầy ông nữa. Ông ung dung ngồi rung đùi đánh chén. Không phải chỉ mình ông mà bà và các cậu đều chung hưởng cái món thịt ngựa ngon lành này. Còn ông mà xoi một mình ở đây thì lẽ tất nhiên không sao hết cả con ngựa được, vừa phí phạm vô ích vừa nguy hiểm nữa.

- Người ta bảo mây nhỏ mà trí não to lớn thật quả không sai tí nào. Mây bàn điều gì nghe cũng chí lý cả.

Trước đó Thổ đã kiếm được một sợi thừng rất bền, nay chỉ việc cột chặt hai chân sau của Cọp lại. Cọp khờ dại không rõ mưu gian của Thổ.

Đầu hai mối dây kia, Thổ làm thành một cái vòng tròn vào cổ Ngựa. Xong xuôi, nó vỗ nhẹ vào vai Ngựa bảo nhỏ :

- Bác hãy đứng dậy mà chạy gấp về nhà cho tôi, còn chân chờ gì nữa.

Ngựa vươn vai một cái, vụt đứng lên bất thần phóng chạy kéo theo con cọp sau lưng. Cọp cào cào giữa đất tung bụi cát mù mịt, gầm thét vang dậy cả khu rừng. Bầy chim trong bụi rậm hoảng hốt vụt bay. Mấy con

bò, con nai đang gặm cỏ yên ổn, chui rúc lẩn trốn mỗi con một ngả.

Mặc cho cọp vùng vẫy, hai chân trước chới với cố bám sát xuống mặt đất nhưng không được. Ngựa phi nước đại phóng thẳng về nông trại.

Ông chủ đang đứng xem gia nhân xay thóc giữa sân thì thấy Ngựa chạy về mang theo sau lưng một con cọp thì lấy làm lạ hết sức.

Ông bảo mọi người lấy gậy gộc, rìu búa xúm lại đập chết cọp.

Ngựa đắc chí nói :

- Ông chủ có hứa, nếu tôi mà mạnh hơn cọp thì ông chủ lại cho tôi trở về chuồng, nuôi dưỡng tử tế. Vì câu nói ấy tôi phải vật ngã cọp xuống, trói gô nó lại kéo cổ về đây để ông chủ không còn chê tôi sức yếu nữa.

Ông chủ tôn trọng lời hứa, nuôi dưỡng ngựa tử tế như trước.

CHƯƠNG XIV

CỌP ANH TRẢ THÙ CHO CỌP EM

Việc Thỏ làm quân sư cho Ngựa để kéo Cọp về nông trại rồi thì bị đánh chết một cách thảm khốc làm cho Cọp Anh tức giận hết sức, thương cho em mình chết bất đắc kỳ tử chỉ vì đại đột nghe theo lời đường mật của thằng Thỏ Láo.

Thỏ tưởng việc làm của nó sẽ được giấu kín ngờ đâu Diều Hâu đậu trên cây lim theo dõi từ đầu đến cuối rồi mách lại cho Cọp anh rành mạch hết sức.

Cọp bảo Diều Hâu :

- Lần trước nó đánh lừa tao, bây giờ nó đánh lừa em tao. Khi nó ngồi trên mình Voi và giả vờ ăn thịt, tao cứ tưởng là con thú gì kỳ lạ lắm, chứ đâu biết nó ? Nếu biết thì tao đã nhai xương nó rồi còn sống đâu đến ngày hôm nay để hại em tao, phải chết oan chết ức như vậy ?

Nói xong, Cọp gục đầu xuống ứa hai hàng nước mắt. Rồi thì Cọp gầm lên :

- Chuyến này tao phải trả thù cho em tao mới được.

Cọp nhờ Diều Hâu bay tìm xem Thỏ ở nơi nào. Diều hâu với Cọp tuy một bên « thượng cầm » còn một bên

« hạ thú » nhưng lại kết thân với nhau. Khi Cọp ăn thịt một con gù thế nào cũng để dành cho Diều Hâu một bộ lòng. Còn Diều Hâu thấy xác chết thì kêu oang oác cho Cọp nghe tiếng mà tìm đến. Những lúc Cọp vênh râu ngủ gà ngủ gật, mồm há ra thì Diều Hâu lẩn quất hai bên rút rĩa cho sạch những mảnh thịt giắt ở kẽ chân răng Cọp. Cọp đã ngứa mơ mơ màng màng lấy làm khoan khoái lắm. Về phần Diều Hâu thì ở đời không có món gì ngon bằng những mảnh thịt thúi ở răng Cọp.

Diều Hâu bay là là từ cây này sang cây khác để dò xét nơi cư trú của Thỏ. Khi trở về nó báo cáo với Cọp :

- Theo chỗ tôi biết thì Thỏ đào hang rải rác khắp nơi, thuận đâu thì chui xuống đấy. Nhưng cái hang Thỏ thường thích ở hơn cả nằm bên cạnh cây đa bốn mùa xanh tốt, cành lá sum sê, trên cành cao có một chú quạ già làm tổ ở. Phía sau hang là một lùm sim rậm rạp, đơm đặc những trái chín sắc tím đậm. Mặt trước một dòng suối mát quanh co chảy róc rách vang lên một âm thanh êm dịu. Giữa dòng suối và hai bên bờ những viên đá cuội, lớn có nhỏ có phơi tẩm thân nõn nà, bên dưới phơn phớt màu rêu lục.

Những đêm trăng sáng, Thỏ thường tung tăng bên bờ suối hoặc ngồi trên viên đá cuội, ngược mắt nhìn hàng giờ không chán, hình dáng ông tổ họ Thỏ của nó đang già thuốc trong cung Quảng Hàn.

Nghe đến đây, Cọp không hiểu, hỏi lại Diều Hâu :

- Chú mày nói sao ? Ông tổ của Thỏ mà lại ở trên cung trăng à ?

- Vâng, chính thế. Sự tích này tôi nghe cha tôi kể lại và cha tôi thì nghe của ông tôi, ông tôi nghe của cô tôi, còn cô tôi nghe của ai thì tôi không rõ.

- Bây giờ đến phiên chú mày kể lại cho ta nghe thử ?

- Ông tổ của Thỏ dòng họ Thỏ, lông trắng như bạch ngọc nên người đời thường gọi là Ngọc Thỏ. Con Thỏ này là đồ đệ của bà Tây Vương mẫu, Vương mẫu giao cho Ngọc Thỏ công việc trồng các thứ tiên dược ở khu vườn Thượng Uyển. Ngài dùng loại tiên dược này để nấu thành thuốc trường sinh, uống vào thì không già, không chết.

Vương Mẫu ra lệnh nghiêm cấm tất cả gia nhân không một ai được vào động trong khi ngài luyện linh đơn. Vì nếu bí mật luyện đơn mà tiết lộ ra ngoài, loài người hay được thì thần tiên và phàm trần còn khác gì nhau nữa ?

Ngọc Thỏ vì tính tò mò, lén vào trước, ẩn sau một tảng đá lớn. Vương Mẫu sau khi đóng cửa động cẩn thận, lấy siêu thuốc bắc lên lò bát quái để nấu linh đơn. Thỏ theo dõi từ đầu đến cuối và mãi đến khi Vương Mẫu vo thuốc lại thành viên khi ấy Ngài mới phát giác việc

Ngọc Thỏ ỏn núp trong động. Ngài nổi trận lôi đình, lập tức đuổi con thỏ gian ngoan ra khỏi vườn Thượng Uyển.

Sau khi nguôi giận, Vương Mẫu nghĩ đến công khó nhọc lâu nay của Ngọc Thỏ nên thương tình, mới bảo tiểu đồng cho nó một cái dây phép. Dây này Ngọc Thỏ treo trong hang. Suốt ngày đi đây đi đó khắp nơi, nó muốn ngao du ở đâu cũng chẳng sợ lạc lối. Vì cứ hễ lúc nào mỏi căng thì nó chỉ cần nói : « Vào đây ! Vào đây!» thì tự nhiên thân thể nó trở nên nhẹ nhàng bay vùn vụt trở về nằm gọn trong chiếc dây.

Ra khỏi vườn Thượng Uyển nó đi lang thang thì gặp Hằng Nga đem về nuôi. Nàng hết sức thương yêu Ngọc Thỏ, đi đâu cũng không rời nửa bước.

Chẳng bao lâu Hằng Nga kết duyên cùng Hậu Nghệ, một người tánh tình cộc cằn nóng nảy. Ngọc Thỏ chỉ phục ông ta về tài thiện xạ. Cũng nhờ ông bắn rơi hết chín mặt trời và để lại một, mà trần gian không đến nỗi nóng như thiêu như đốt, khi cả mười vàng nhật cùng đua nhau chiếu ánh sáng gắt gao xuống hạ giới.

Hậu Nghệ thường hành hạ Hằng Nga, lắm lúc đánh đập nàng tàn nhẫn. Ngọc Thỏ bất bình muốn chống lại Hậu Nghệ nhưng nghĩ đến những mũi tên thần nó lại sợ hãi không dám.

Tây Vương Mẫu vốn là chỗ thân tình với Hậu Nghệ nên đã đem cho chàng ba viên thuốc trường sinh. Thuốc này uống vào chẳng những không già, không chết mà thân thể còn trở nên nhẹ nhàng muốn bay đi đâu cũng được.

Hằng Nga không thể sống mãi cạnh người chồng vũ phu, nàng đánh cắp ba viên thuốc uống vào, bay lên mặt trăng ẩn náu. Nàng đi từ vùng « Biển Động » đến vùng « Biển Lặng » nhưng không nơi nào nàng vừa ý cả. Khi đến khu rừng thưa thớt, có những cây kiền kiền muôn năm, những cây quế hương thơm ngào ngạt, nàng rất thích và dừng lại đó. Nhưng trong lòng nàng nhớ Ngọc Thổ mãi không thôi.

Khi Hằng Nga ăn cắp được tiên dược và sắp bỏ Hậu Nghệ mà đi Ngọc Thổ đã dò biết, nhưng nó không nói gì. Nó chỉ bỏ cái đĩa của nó chung vào với hành lý của Hằng Nga.

Ngọc Thổ nghĩ rằng việc đi theo Hằng Nga chưa phải là việc quan trọng. cần kíp nhất là nó phải trở lại vườn Thượng Uyển của Vương Mẫu để đánh cắp những thứ cây và loại giống tiên dược, và cần phải thi hành việc đó trước.

Hái trộm thuốc trở về, nó thấy một lão tiều già yếu, ngồi dựa bên gốc cây đang chờ Tử Thần đến mang đi.

Nó thương tình nhai một nắm lá mớm cho ông lão.. Chỉ trong giây lát ông tiều mở mắt mỉm cười, trở nên vui vẻ, khỏe mạnh.

Ngọc Thổ hỏi :

- Ông muốn sống mãi mà chẳng bao giờ chết không ?

Lão tiều cười đáp :

- Ai lại chẳng muốn được như vậy ?

Thỏ ôm lấy cổ ông Tiều nói :

- Ông hãy nắm chặt lấy hai chân tôi.

Ông tiều làm y theo lời nó. Ngọc Thổ la lớn : « Vào đây ! Vào đây !»

Bỗng nhiên nó và ông tiều bay vút lên mặt trăng, nằm trong chiếc dẫy mà Hằng Nga đem làm theo với hành lý.

Lão tiều tên Cuội, nguyên là một ông thợ mộc có danh tiếng, sau khi lên mặt trăng đã đốn sảng kiên kiên làm cung điện cho Hằng Nga ở, lại trồng ngay trước cung một cây quế nên người đời thường gọi là cung quế.

Thỏ đã học lóm được phương pháp luyện thuốc trường sinh của Tây Vương Mẫu, lại mang theo các loại hạt giống và các thứ cây tiên dược. Nó lập một khu vườn để trồng các thứ cây ấy rồi ngày đêm giã thuốc, nấu thành linh đơn để Hằng Nga, ông Cuội và nó uống. Cả ba sống mãi mãi trong cung Quảng Hàn...

Chuyện nghe thế nào tôi kể lại thế ấy. Ngọc Thố chính là thủy tổ của cái thằng Thỏ oắt con mà ông định trừng phạt đó.

Sau khi biết đích xác chỗ Thỏ thường ở, Cọp cất bước ra đi. Đến nơi, Cọp gật gù khen Thỏ đã kiếm được một vùng phong cảnh hữu tình để xây cất nhà cửa. Cọp nhìn quanh địa thế. Nó nghe răng cười nham hiểm, đoạn cúi rạp mình xuống, chui vào lùm sim nằm im hơi lặng tiếng để chờ đợi.

Thỏ sau một ngày đi thăm bà con bạn bè, chiều lại trở về, trên vai mang một củ sắn to tướng đã cạo sạch lớp vỏ ngoài. Thỏ ngêu ngao hát :

Trời chiều gác bóng chên chên,
Đường rừng cây cỏ mông mênh bốn bề.
Quanh theo sườn núi bờ khe,
Vai mang củ sắn ta về hang ta.

Thỏ sắp sửa xuống hang thì Cọp đưa tay ra chộp lấy chân sau của nó. Tuy đau nhói cả cơ thể, nhưng Thỏ vẫn giữ được bình tĩnh, vì Thỏ biết Cọp đang nắm lấy chân nó, nó cần phải sáng suốt để đối phó với tình thế. Thỏ không hoảng hốt chút nào, cất tiếng cười ha hả :

- Trời ơi, con mắt biết bao công phu mới đào được củ sắn này, lại còn phải lột vỏ trắng toát để ăn cho ngon miệng. Nhưng ngon đối với con chứ ông thì đâu thèm thứ sắn nhạt hạng này. Xin ông hãy thả ra, đừng giật củ sắn của con tội nghiệp.

Cọp ngạc nhiên hỏi :

- Tao đang nắm chân mày chứ phải nắm củ sắn đâu mà mày nói lạ vậy ?

- Chao ôi ! Mắt ông trong sáng như hai vì sao trên trời, không ngờ ông lại lầm lẫn như vậy. Nếu không tin lời con xin ông cứ việc thử thì rõ. Ông đi kiếm một viên đá nhọn, ông đập mạnh một cái, nếu máu đỏ chảy ra tràn trề thì đích thị là chân con, còn nếu lòi ra một cái tim thì chính là củ sắn, không còn nghi ngờ gì nữa.

Cọp nghe lời Thỏ nói chí lý, vội chạy đi kiếm viên đá nhọn. Nhưng Cọp vừa thả tay ra, Thỏ liền nhảy tót xuống hang lẩn trốn.

Cọp biết mình bị mắc lừa nguyên rủa Thỏ thậm tệ.

Nó nói :

- Ông cứ nằm mãi bên miệng hang để chờ mây, dầu mấy tháng mấy năm ông cũng ráng đợi, cốt bắt cho được mây để ăn thịt.

Tuy nói thế, nhưng qua hôm sau, Cọp đói bụng như cào không sao chịu nổi, đành phải đi kiếm một thứ gì lót dạ. Cọp đâu biết vừa lao mình xuống hang, Thỏ đã do một cửa khác thoát ra ngoài và giờ đây đã ở cách xa Cọp có hơn một dặm.

CHƯƠNG XV

THỎ VÀ VOI ĐÁU SỨC

Thoát khỏi nanh vuốt của Cọp, Thỏ vừa đi vừa nhai cà rốt thì tình cờ gặp Voi. Từ ngày được Thỏ lập mưu cứu sống khỏi bị Cọp ăn thịt, Voi bận làm ăn không có cơ hội gặp lại Thỏ.

Thỏ nghĩ thầm, Voi tuy to xác nhưng mà dại. Nếu không nhờ mình thì bị chôn thây vào bụng Cọp từ lâu rồi. Hình như độ này bác ấy kiếm ra nhiều tiền lắm thì phải. Còn mình thì nghèo túng vẫn lại hoàn nghèo túng.

Thỏ đến trước mặt Voi lễ phép cúi đầu chào hỏi :

- Bác độ này vẫn khỏe mạnh đấy chứ ?

- Ừ. Bác ăn được ngủ được, nhưng công việc có phần bề bộn hơn trước.

- Cháu nghe nói bác phát tài lắm phải không ?

Voi sợ Thỏ nhắc lại cái ơn ngày trước để mượn tiền nên vội chối đây đẩy :

- Thời buổi gạo châu củi quế này, đủ ăn là may rồi, chứ làm gì mà phát tài ? Cháu đừng nghe thiên hạ đồn bậy.

Thỏ phàn nàn :

- Sức mạnh của cháu kể ra thì có kém gì bác ? Nhưng khôn nổi thân hình cháu lại quá bé nhỏ nên ai cũng khinh thường mà không thuê cháu khuân vác.

Voi trợn cặp mắt ti hí nhìn Thỏ :

- Cháu nói đùa hay nói thật đấy ? Cháu mà mạnh bằng bác thì còn trời đất gì nữa ?

- Đòi với một bậc tôn trưởng như bác cháu đâu dám nói đùa ?

- Thế thì cháu làm thế nào để chứng tỏ là cháu mạnh bằng bác ?

- Nếu hai bác cháu mình đưa nhau lên võ đài tỉ thí, thiên hạ không khỏi chê cười bác... Cháu định thế này...

Thỏ nhìn quanh nhìn quất thì thấy Gấu từ xa đi lại. Thỏ tay vẫy mồm gọi rôi rít :

- Bác Gấu ơi ! Hãy lại đây mau lên ! Bác đi lanh một chút nào ! Tôi cần nói bác nghe câu chuyện này hay lắm.

Gấu đứng đĩnh đi đến.

Thỏ nói :

- Bác Voi và cháu đang đánh cuộc với nhau xem ai mạnh ai yếu ?

Gấu nghe nói, ôm bụng cười hề hề, mắng Thỏ :

- Mày đừng nói điên nữa ! Bộ mày thì được cái tích sự gì mà dám đấu với bác Voi ?

- Bác thử nghĩ, Rùa mà chạy nhanh hơn Thỏ câu chuyện ấy có ngược đời không ? Thế mà Rùa đã thắng được Thỏ. Thì sức Thỏ mạnh hơn Voi cũng chẳng có gì làm cho bác phải ngạc nhiên.

Gấu nói :

- Đâu có thể nói suông như vậy được. Ít ra mày cũng phải làm một công việc gì để cho mọi người trông thấy chứ ?

- Cũng vì duyên cớ ấy mà cháu muốn nhờ bác hãy làm chứng hộ về cuộc tranh tài giữa cháu và bác Voi. Cháu cột một sợi thừng vào chân sau của cháu, rồi chạy xuống ngòi dưới hang ấy - Thỏ vừa nói vừa chỉ một cái hang cạnh cây cổ thụ to lớn, một người giang rộng cả hai tay vẫn không sao ôm hết - Bác Voi lấy vôi vắn đầu kia mút thừng, lôi mạnh cháu lên. Về phần cháu phải cố gắng để trì lại. Nếu bác Voi kéo được cháu ra khỏi hang

lên nằm trên mặt đất thì cháu bị thua ba quan, còn như bác không làm gì cháu tốt thì lẽ tất nhiên cũng phải trả cho cháu một số tiền như vậy. Nhờ bác đứng ở giữa làm trọng tài cho cả hai bên.

Voi nghĩ bụng :

« Thằng này chắc là loạn não rồi. Nó bỏ tiền ra đấu sức với mình thì thật xem trời không bằng ngọn rau má. Chính nó gây sự trước chứ đâu phải mình phỉnh phờ nó mà ăn tiền ?» Nghĩ vậy, Voi bảo Gấu :

- Anh Thỏ mà đương đầu với tôi chẳng khác gì lấy trứng chọi với đá. Tôi mà từ chối, anh ấy không khỏi nói vung ra khắp nơi, chê cười tôi hèn nhát. Tôi chỉ mong anh làm chứng cho tôi là vụ này chính anh Thỏ gây sự trước chứ tôi chẳng bao giờ bắt nạt kẻ yếu.

Voi phải rào sau đón trước như vậy là vì nó nắm chắc phần thắng trong tay, không nhọc nhằn gì mà được ba quan tiền bỏ đấy.

Thỏ không nói gì thêm nữa, cặm cùi cột một đầu thừng vào chân của nó còn đầu kia trao cho Voi giữ. Nó giao hẹn với Voi và Gấu :

- Cháu nhảy xuống hang được một lát thì bác Gấu nhớ ra hiệu cho bác Voi kéo cháu lên. Nếu bác ấy không kéo nổi tức là cháu được cuộc.

Cái hang mà Thỏ vừa nhảy xuống là một trong những cái hang Thỏ đào sẵn để ẩn núp phòng khi có tai họa xảy ra. Nó đào rất khéo, một con đường rộng thênh thang chung quanh rễ cây đại thụ, rồi lại thêm một con đường thứ hai nữa trông như một con đường hầm, chạy dài hơn mười thước thì trở thẳng lên mặt đất, giữa một lùm cây rậm rạp.

Vừa xuống hang, Thỏ liền chạy một vòng, vẩn sợi thừng chung quanh rễ cây đoạn ngồi im, vểnh tai nghe ngóng.

Trên kia, tiếng của Gấu sang sang vang lên : « Một, hai, ba, kéo hè ». Ban đầu Voi chỉ xem như một trò đùa, lơ nhè nhẹ và chẳng chút quan tâm. Khi không thấy chút kết quả nào, nó lơ mạnh hơn rồi mạnh hơn nữa, nhưng vẫn vô hiệu. Thỏ ngồi lỳ dưới hang thẳm không sao lơ lên nổi. Voi dốc cả toàn lực vừa thở hào hển vừa kéo. Nó đâu biết rễ cây đại thụ quá to lớn, đâm sâu xuống đất, sức Voi không sao lay chuyển được.. sợi thừng cứ mãi vào rễ cây đánh « bực » một tiếng đứt làm hai. Voi lăn kèn ra xa đến ba thước.

Thỏ chạy quanh một vòng theo chiều ngược để tháo sợi thừng ra, đánh một phốc nhảy lên mặt đất, chạy đến đưa chân cho Voi và gấu xem sợi thừng đang còn buộc ở đó.

Voi bàng hoàng, vừa tiếc của vừa ngạc nhiên sao Thỏ lại mạnh đến thế ? Gấu cũng giật mình nghĩ thầm: Mình thường bắt nạt nó, cũng may nó không đánh trả lại mình. Sức Voi còn chưa bằng nó được hưởng hồ mình ?

Thỏ làm điệu bộ ngồi nép xuống, bốn chân bám chặt lấy mặt đất nói :

- Cháu hay tập môn võ GIÀ TRÌ HƠN MẠNH KÉO, hễ cháu mà xuống tấn thì dẫu Tề Thiên Đại Thánh chưa chắc đã lôi cháu nổi hưởng hồ các bác.

Voi thú thật :

- Chuyện bác thua Cọp tuy đau đớn thật nhưng bác cho là chuyện thường, bây giờ thật bác nhục nhã, uất ức muốn phát bệnh được.

Thỏ nói :

- Hoi đâu mà phát bệnh cho tốn tiền thuốc bác ? Đã mất với cháu ba quan rồi chẳng lẽ còn mất thêm tiền thầy tiền thuốc nữa. Lần trước cháu...

Nói ngang đó thì Thỏ bỏ lửng không muốn nói khoác lác cho hết câu, vì nó nghĩ đến cuộc chạy đua với Rùa vì nó thất bại mà Thỏ cái uất ức đến lâm bệnh. Bây giờ nó thắng Voi cũng nhờ gian lận, chẳng tài cán gì mà lên mặt.

Voi bảo Thỏ :

- Cháu hãy theo bác về nhà, bác trao số tiền ba quan cho.

- Vội gì bác ! Đối với bọn Chồn và Chó Sói thì cháu cũng e ngại đó. Chứ bác là bậc quân tử, nói một là một, hai là hai, số tiền ấy bao giờ cháu lấy lại chẳng được ? Chúng ta đứng đây nói chuyện cho vui đã.

CHƯƠNG XVI

LUẬN ANH HÙNG

Thỏ cao hứng nói :

- Luận về sức mạnh ở chốn núi rừng thì Đệ nhất anh hùng là Đại vương Sư tử, Đệ nhị anh hùng là Thỏ chứ ai vào đó nữa ?

Voi nghe câu ấy không khỏi xôn tai, nhưng mình vừa thua nó sờ sờ ra đó đành phải chấp nhận chứ biết sao ?

Thỏ hỏi Voi và Gấu :

- Đệ tam anh hùng về phần bác Voi hay bác Cọp ?

Voi nói :

- Bác và Cọp không mấy khi đụng độ với nhau. Vừa trông thấy từ đằng xa đã tìm cách tránh mỗi người một ngã.

Gấu ngắt lời :

- Nhưng nếu buộc lòng hai bác phải xáp trận với nhau thì sao ?

Voi suy nghĩ trong chốc lát, chậm rãi đáp :

- Kể ra thì Cọp lạnh lẹn hơn tôi, y lại có những nanh vuốt nhọn. Nếu y mà nhảy được lên đầu lên cổ, bấu vào tai vào mắt chắc tôi không sao chịu nổi nhưng chết thì nhất định không sao làm tôi chết được. Nhưng nếu tôi lừa được y mà ép vào núi đá hay lấy chân đạp mạnh lên mình y rồi dùng ngà nhọn mà đâm thì y không sao sống nổi. Đó là điều tôi phỏng đoán vậy thôi chứ sự thật chưa bao giờ xảy ra.

Thỏ :

- Cháu thưa để hai bác biết, chính mắt cháu đã trông thấy cuộc tranh hùng giữa một bác voi và một bác cọp.

- Thôi, mây đừng bịa chuyện ra nữa, không ai tin đâu.

Voi cứ nghĩ rằng Thỏ nói láo.

- Cháu xin thề trên có trời cao, dưới có đất thâm, chung quanh có núi sông, đối với hai bác cháu không bao giờ dám đặt chuyện ra mà nói cả.

Gấu hỏi :

- Thế thì mây trông thấy thế nào, từ bao giờ, hãy thuật lại cho tao và bác Voi nghe thử.

- Cháu xin kể lại có đầu có đuôi, có xuôi có ngược, thấy sao nói vậy không thêm không bớt mảy may nào.

Thỏ tăng háng một tiếng rồi bắt đầu vào chuyện :

« Sô là một hôm, cách đây đâu chừng một năm, anh Ngựa Bạch bị một ông phò mã, quát mấy roi về tội gì đó không rõ, anh bỏ cả lầu son gác tía, bỏ cả mỹ vị cao lương, trở về chốn núi rừng là quê hương xứ sở. Tình cờ anh gặp cháu. Anh bảo rằng : « Thà chịu cam khổ mà được tự do còn hơn sung sướng mà bị đánh đập ràng buộc. Trong lúc rời bỏ Kinh thành để chạy lên rừng xanh, anh Ngựa Bạch đã chạy ngang qua Sở Hồ Quyền là nơi loài người lập ra, bắt Voi Cọp đấu với nhau làm trò giải trí. Anh Ngựa gặp một anh Chuột đang đứng hóng mát. Anh Chuột thích du sơn du thủy mà chưa có dịp, liền nhờ anh Ngựa chở đi cho biết đó biết đây. Cũng nhờ thế mà Chuột với cháu mới có cơ hội làm quen với nhau.

Lúc trở về, anh rủ cháu đi theo. Bản tánh của cháu không muốn đi đâu xa, nhưng rồi cũng đánh liều một phen rời khỏi khu rừng thân yêu, về Kinh Đô xem chơi cho biết. Hai miền thành thị và sơn lâm thật khác nhau một trời một vực, thuật lại không bao giờ hết. Cháu ở chơi với anh Chuột hai hôm, định cáo từ thì anh giữ cháu lại và nói : « Ngày mai sẽ có trận đấu Voi-Cọp ngay trước mặt nhà tôi, vui lắm. Anh hãy lưu lại thêm một hôm nữa mà xem cho biết.

Tường cháu cũng nên thừa đẽ hai bác biết, đấu trường đào sâu như cả một cái hồ rộng lớn. Giữa lòng chảo lát gạch phẳng lỳ, người xem ngồi trên nhìn xuống.

Hôm khai diễn trận đấu khán giả đông vô số. Có vua và các hoàng tử công chúa này, có bá quan này, có lính hầu hạ này. Người ta đã đào sẵn một đường hầm để đưa bác Voi và bác Cọp vào giữa lòng chảo đấu trường. Anh Chuột đào chân tường để làm hang nên cháu và anh đứng trong nhà nhìn ra trông rõ mồn một. Chao ôi! Cháu nhìn thấy bác Cọp mới thảm hại làm sao ! Thật không sao cầm được nước mắt. Ở chốn sơn lâm nghênh ngang biên thù một cõi, chỉ nhường bước có Sư tử Đại vương. Khi bác gặm thét chim muông đều khiếp sợ. Thế mà nay bác ngồi co ro trong cái cũi song sắt, cổ mang một sợi xích dài, mồm may trít hai môi lại, mấy vuốt nhọn ở chân đều bị cắt sạch trụi sạch trơn. Giữa đấu trường đã trông sẵn một cái cọc to tướng và khi bác Cọp bị đuổi ra khỏi chuồng thì sợi xích sắt, một người lính đóng chặt vào cọc. Như thế bác Cọp chỉ có thể chạy quanh quẩn giữa lòng chảo mà không thể thoát đi đâu được.

Bác Voi đến sau, không bị xiềng xích gì cả và cũng không bị nhốt vào cũi. Nhưng sau lưng bác Voi có hai người lính mặc áo đỏ viền xanh, đầu đội nón sơn, chân vắn xà cạp, mỗi người tay cầm một cái mác lao.

Bác nói đúng đấy, bản tính đồng loại của bác hiền lành không hay gây sự nên trông thấy Cọp thì đi chệch sang một bên chứ không hướng thẳng về phía bác Cọp đang nằm nép chờ đợi.

Nhưng hai người lính đầu chịu đê cho bác Voi yên, họ lấy mác nhọn đâm vào hai bắp vế của bác đến chảy máu ròng ròng, bắt phải chiến đấu với bác Cọp. Khi Voi Cọp đều nổi cơn thịnh nộ, gườm gườm nhìn nhau quyết một còn một mất, mấy người lính mới từ từ rút lui ra ngoài đứng và đóng cửa đấu trường lại.

Cọp phóc lên lưng Voi định cào cào, nhưng những móng nhọn đã bị vặt trụi cả rồi, mồm cũng không sao cắn được, Cọp chỉ còn cách lấy chân trước giáng mạnh xuống đầu Voi những đòn đích đáng khiến Voi lão đảo long cả đầu óc. Voi cơn giận bốc lên bùng bùng, lắc mấy cái cho cọp rơi xuống. Nhưng Cọp ôm chặt lấy đầu Voi không chịu thả. Voi đưa cao vòi lên, vói ra đằng sau định vớ Cọp nhưng Cọp lại lấy chân tát một cái nữa vào vòi khiến Voi đau không sao tả xiết. Voi mới nghĩ đến mưu, nằm ngã lăn ra đất cho Cọp phải lăn theo, rồi nhanh như chớp đứng lên lấy chân dẫm lên thân hình Cọp. Cọp xoay mình tránh né không ngờ chạm phải bức thành của đấu trường. Và lại sợi xiềng ở cổ Cọp không được dài lắm. Cọp không thể nhích ra xa hơn nữa. Voi thừa thế dùng vòi vắn lấy Cọp, tung lên cao rồi chờ khi

rơi xuống đất thì lấy ngà đâm mạnh vào bụng Cọp, rạch thành một đường dài, gan ruột đổ ra ngoài ngã xuống trông chẳng khác gì một đồng thịt vụn. »

Kể xong, Thỏ kết luận :

- Trận đấu ấy, theo con mắt của cháu, tuy Voi thắng Cọp nhưng thắng mà không vinh hiển, vì nếu Cọp không bị cắt hết vuốt nhọn, không bị may miệng, trông xích vào cổ thì dễ gì Voi đã giết được Cọp.

- Bác công nhận lời nói của cháu đúng, nhưng da của bác dày bịch như thế này, Cọp cũng chẳng làm gì xuê.

Thỏ tiếp :

- Như thế thì hai bác đều là đệ tam anh hùng đồng hạng. Dưới nữa đến các bác : Gấu, Beo, Lợn Lòi, Tê Giác, Trâu Núi, Trâu Nước v.v... Mang, Nai, Chồn, Nhím đứng vào hạng bét... Đó là cháu nói phỏng chừng thôi, chứ bao giờ cháu lập được võ đài, tổ chức những cuộc tranh hùng giữa những anh tài tứ xứ, khi đó việc xếp hạng mới có giá trị. Còn bây giờ thì có ba cao thủ không ai chối cãi được là : Đại vương Sư tử, Trung vương Thỏ và Tiểu vương Voi Cọp.

CHƯƠNG XVII

TRỞ VỀ LÀNG CŨ

Với năm quan tiền của Voi, Thỏ cũng đỡ được con túng thiếu. Thỏ lại lập được một khu vườn khác, rộng rãi hơn vườn Hường Thiện, nhưng phải cái xa sông ngòi, mỗi lần đi lấy nước cực nhọc hơn trước. Vườn ở một nơi địa thế hiểm trở, cô tịch, nên mấy con thú khác không đến quấy phá.

Thỏ không lấy lại danh từ cũ để đặt cho khu vườn, không phải vì nó sợ bị xui xẻo như lần trước, chỉ mới trong vòng có mấy tháng, hoa màu bị Sáu tàn phá hư hại cả.

Lần này Thỏ chọn hai chữ TĨNH TÂM để đặt tên vườn, ngụ ý lòng của nó ngày nay, không khác gì mặt nước hồ thu phẳng lặng, không còn xao động như hồi niên thiếu hăng say tự phụ, gặp ai cũng thích trêu chọc.

Hiện thời Thỏ con đã khôn lớn, Thỏ cái sinh thêm một bé tí cũng đã tập tễnh biết đi, mái tóc và râu mép của nó bắt đầu một vài sợi điểm bạc. Giờ đây Thỏ chỉ lo lắng cho tròn bổn phận của một người chồng, một người cha chứ không muốn chung đụng với ai nữa. Nó hết sức cố tránh Cọp đang tìm bắt nó để ăn thịt, Chồn, Chó Sói chờ cơ hội để hại nó, Cá Sấu mà vợ được thì

ít ra nó cũng bị gãy giò. Còn mấy con kia thì nó cũng không lấy gì làm thân. Ngoại trừ Hải Ly vừa là bạn vừa là ân nhân nên cứ vài tuần nó lại đến nhà chơi một dạo.

Cuộc đời của Thỏ như vậy kể cũng tạm yên ổn. Nhưng một buổi sáng, nó đang ngồi uống nước trà thì thấy thằng cháu ruột từ ngoài chạy vào, theo sau là ông bác họ, bà thím dâu và hai người bà con xa nó quên tên chỉ nhớ mặt. Ai nấy bộ tịch sợ sệt, hoảng hốt như vừa trải qua một cơn khủng khiếp. Thỏ chưa kịp hỏi thì thằng cháu lớn tiếng nói :

- Chú ở đây yên ổn sung sướng thật. Nhưng sao chú không nghĩ đến họa lớn đang xảy đến cho bà con dòng họ Thỏ nhà ta ?

Thỏ sững sốt đáp :

- Cháu trách như vậy thì cũng oan cho chú, vì chú có hay biết gì đâu ?

Bà thím la đứa cháu :

- Mày không được hồn. Hơn nửa năm nay chú mày đâu có về làng, còn cái con ác quỷ ấy mới xuất hiện đâu chừng nửa tháng nay.

- Chuyện con ác quỷ thế nào, thím cho cháu biết với.

Ông Bác nói :

- Bà con xa gần của mình nó bắt hết mười mạng cả thảy. Thằng Bạch, con út của bác nhờ tinh khôn, chui vào nằm nép giữa hai tảng đá, ác diệu mỗ ngăn nên không làm gì được, đành phải bay đi, suýt tí nữa thì thằng út mất mạng. Lúc kéo đến đây, một anh hàng xóm cũng bị nó bắt mất. Bác đã dặn trước chỉ nên đi một vài người cũng đủ, càng đông càng nguy hiểm.

Anh chàng bà con xa nói :

- Nhiều người sợ quá, bao nhiêu khoai sắn, rau cải trồng ra đều bỏ cả để di cư đi nơi khác. Làng mình bây giờ xơ xác hơn trước nhiều. Trong họ ngoài làng đều nghe tiếng bác khôn ngoan tài trí nên đem nhau đến đây, xem bác trù liệu cách nào để giết chết con ác diệu ấy để mọi người làm ăn được yên ổn. Cháu đã nói nhiều lần : Kẻ cướp đến làng thì phải đồng tâm hợp lực mà chống cự, chứ sao lại bỏ chạy mỗi người một ngã để mặc nó tha hồ thao túng.

Bà thím hỏi lại :

- Anh nói như vậy chứ nó thì bay trên trời mà mình lại ở dưới đất, sức yếu đương sao nổi nó ?

Thỏ nói :

- Thật tình lâu nay cháu xa lánh cuộc đời không tu cũng như tu. Nhưng nay bà con xóm làng lâm vào đại họa chẳng lẽ lại ích kỷ chỉ biết yên vui với vợ con không đem hết tài hèn ra mà giúp đỡ ?

Nghe Thỏ nói vậy ai cũng vui vẻ hơn hở, nhưng trong bụng không khỏi hoài nghi, vì việc trừ được ác điều là việc rất khó khăn, ngoài tài sức của họ.

Thỏ nói tiếp :

- Tôi phải trở về làng nghiên cứu tại chỗ mới nghĩ được diệu kế. Bây giờ tôi khuyên bà con nên áp dụng câu : « Mục quan tứ xứ, nhĩ thỉnh bát phương »...

Thỏ cháu hỏi :

- Chú nói gì cháu chưa được rõ...

- Ra đây không học sách binh thư của ông Thủy tổ dòng họ nhà ta để lại cho con cháu sao ? Câu đó có nghĩa : « Mắt phải xem bốn phía, tai nghe khắp bốn phương ». Trong lúc ăn uống cũng như khi làm lụng phải luôn luôn đề cao cảnh giác. Những con ác thú ấy tôi chưa rõ là Phụng hoàng, Diều Hâu, Kên Kên hay là chim Ưng, nhưng con nào cũng vậy, cặp mắt sắc vô cùng, dầu những nơi xa xôi chúng cũng trông thấy rất

rõ. Bà con phải hóa trang thật tài tình, lấy cành lá phủ khắp mình và khi di chuyển phải chậm chạp kéo nó hay biết. Giờ đây mời bà con ở lại dùng bữa với vợ chồng tôi, đợi tối mịt sẽ trở về. Còn về phần tôi, bà con hãy cho thư thả, trong vài hôm nữa có lẽ tôi sẽ nghĩ được mưu kế trừ con ác điều ấy.

Thỏ hóa trang như ngày đánh lừa Cọp để theo dõi con ác điều. Nó nhận ra đó là một con KÊN KÊN to lớn, lông xám xám, như nhớp như tẩm đất bụi. Mỏ nó cứng và quặp xuống, mắt tròn, cổ sắc hồng đậm trụi trụi không có một cái lông nào. Hai chân nó cứng mạnh, đầu bốn ngón đều có vuốt nhọn. Mỗi khi bay, Kên Kên giang rộng cặp cánh như chiếc thuyền buồm lướt sóng giữa bể khơi.

Nó làm tổ trên một chóp núi cao nhưng lại thường ra chơi với con trên một tảng đá bằng phẳng cạnh tổ.

KÊN KÊN gieo rắc khủng khiếp cho loài chim nhỏ, cho những con thú con con và cho cả những con cá ở biển. Thỏ từng thấy ác điều từ trên trời bay xẹt xuống bầu lên lưng một con nai. Nai hoảng hốt vùng chạy nhưng không sao thoát khỏi vuốt nhọn của Kên Kên được. Chim mổ vào hai mắt của nai cho mù khiến nai lăn tòm xuống hố sâu. Chim đập xuống theo để ăn thịt.

Thỏ lại một lần thấy Kên Kên bỏ nhào xuống vò lấy cá nhám. Nhưng con ác ngư này cũng chẳng phải tay vừa, vùng vẫy cố lôi cho được Kên Kên xuống biển. Cũng may chim thoát được không thì chết về tay nhám xà rồi.

Nhưng đau đớn cho Thỏ hơn cả là khi nó thấy những kẻ trong họ hàng nhà nó, đồng bào ruột thịt của nó bị Kên Kên quắp từ dưới đất, rồi bay vút lên trời đem thẳng về tổ rửa rói, từng miếng xương vụn rơi xuống bãi cỏ dưới chân núi. Những con rùa với cái mai cứng mà Thỏ tưởng không ai làm gì nổi, Kên Kên cũng bắt bay lên thật cao thả mạnh cho rơi xuống trên những phiến đá. Mai rùa vỡ ra, thịt xương nát bấy, Kên Kên bay xuống đánh chén ngon lành.

Nó tự bảo : Ta đã hiểu rõ đời sống của Kên Kên, nay ta có thể nghĩ cách trừ nó. Thỏ cúi đầu, bước từng bước dài vừa đi vừa nói lầm thầm :

- Kên Kên ăn thịt thỏ thịt nai này, Kên Kên ăn thịt rùa thịt cá này lại ăn thịt cả những con chim nhỏ nữa. Nó tàn ác như vậy là nhất đời rồi, ta hạ sát nó là làm một việc chính đáng. Nhưng mưu kế của ta phải có anh Rùa giúp đỡ một tay mới được.

Nó vội vã đi tìm Rùa và thuật lại những gì nó được trông thấy. Nó miêu tả cảnh Kên Kên giết những con rùa một cách tàn nhẫn. Rùa nghe xong không khỏi động mỗi thương tâm, nghiến chặt hàm răng tỏ ý căm hờn tột độ.

Trước mối thù chung, Rùa và Thỏ xóa bỏ tất cả hận thù trong bấy lâu nay.

Thỏ nói :

- Anh thuộc vào hạng thông minh lanh lợi, trước tình thế này, anh có nghĩ được cách gì để trừ con ác điều ấy không ?

Rùa suy nghĩ chốc lát đáp :

- Tôi định thế này : Đây là loài chim xâm phạm đến tính mạng của loài thú, ta có thể viện lẽ ấy xin Đại vương sư tử huy động Voi, Hổ, Báo, Tê giác, Gấu mai phục trong các bụi rậm. Một anh thỏ hay chị nai nào đó đứng vờ ở giữa làm mồi để dụ nó. Khi nó liệng xuống để bắt mồi thì quân mai phục đổ ra nhất định giết được nó.

Thỏ hỏi lại :

- Nhưng nếu nó bay đi thì sao ?

- Dẫu có bay thoát nó cũng phải khiếp vía bạn sau

không còn dám trêu chọc đến loài thú nữa.

- Tôi chưa cho đó là một kế vẹn toàn. Vả lại việc mình mình lo, tôi không dám phiền đến Đại vương chút nào cả. Nay tôi sắp đặt như thế này, anh nghe có được không ?

Thỏ đem kế hoạch của mình ra nói cho Rùa rõ. Rùa gật gù khen :

Hay lắm ! Hay lắm !

Nhưng rồi nó cười và nói tiếp :

- Tài trí như anh không ngờ đã có lần bị tôi đánh lừa, kẻ cũng lạ thật.

Thỏ biết dân làng gần khu rừng thường làm trâu để tế thần. Nó mới nhờ Chuột lấy trộm cái bong bóng. Đó là nghề riêng của Chuột nên sáng sớm hôm sau Rùa và Thỏ có ngay cái lòng bóng trâu.

Thỏ thổi cho cái bong bóng căng phồng lên, đầu kia lấy dây cột chặt trao cho Rùa đem ra giữa sông thả lênh bênh trên mặt nước. Bên dưới, dây cột vào một tảng đá ngầm. Họ hàng nhà Rùa tụ tập lại thật đông dưới nước và có bốn phận giữ sợi dây ấy.

Hải Ly chịu làm vật hy sinh, ôm lấy quả bóng, nằm phơi bụng trên sông hồi hộp chờ ác điều.

Đó là tất cả mưu kế của Thỏ.

Họ hàng nhà Thỏ ẩn núp trong những lùm cây hai bên bờ sông chờ xem kết quả.

Đâu chừng nửa giờ sau thì Kên Kên xuất hiện trên nền trời cao. Nó bay quanh thành những vòng tròn, mỗi lúc một hạ thấp xuống, mắt hau háu nhìn cái thân thể ngon lành của Hải Ly. Rồi chớp nhoáng như tia sét, Kên Kên xẹt xuống vồ lấy con Hải Ly. Hải Ly lanh lẹn lăn mình xuống nước lặn mất. Vồ trật con mồi, những móng nhọn của nó chụp thủng quả bong bóng trâu, không khí ùa vào làm cho lép kẹp tức khắc. Mắc chân trong quả bong bóng, ác điều không sao rút ra được. Họ hàng nhà Rùa lôi sợi thừng vừa mau vừa mạnh. Chim cố sức vùng vẫy nhưng cũng không đương nổi lũ Rùa đông đúc, đang nung nấu chí phục thù.

Kên Kên bị ngậm mình và uống nước nhiều không chịu được, gục đầu chết. Bầy rùa kéo xác chim lên bờ, móng vuốt còn vướng trong quả bong bóng.

Dòng họ Rùa và dòng họ Thỏ diễn hành lôi xênh xệch trên mặt đất thân xác con ác điều từng giết hại không biết bao nhiêu rùa và thỏ. Tất cả sung sướng reo hò vang dậy.

Từ đó Thỏ trở về làng sống với bà con họ hàng cho đến ngày răng long đầu bạc.

BỮU KẾ